

Lord Ruster

genaamd
Raffles

Nieuwe Avonturen

DE GROTE ONBEKENDE

DE DSCHAINEN-TEMPEL

N° 2582

WEKELIJKSE AFLEVERING

40 Ct.

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal
Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)
Vandenhoudt Frans, Zomerstraat 3, Hasselt
Voor Nederland: Roman-, Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

De Dschainen - tempel

HOOFDSTUK I.

HET GEHEIM VAN TURKINGTON

Dof dreunden de kanonschoten over het water van de Theems. Een blauwgrijze kruitdamp dreef, telkens als een vuurstraal een ogenblik vlak boven het water had geflikkerd, weg van de grijze oorlogsbodems, die op de rivier lagen en tot taak hadden de eenenvijftig kanonschoten te lossen, ter verwelkoming van de Maharadjah van Indrabad, die gekomen was om een bezoek te brengen aan de koning van Groot Britannië.

Toen de schoten alle gelost waren en de kruitdamp was weggedreven, konden de talrijke toeschouwers, die zich op de kaden en aan de dokken verzameld hadden, een schitterend schouwspel waarnemen.

Op de commandobrug van een der zeekastelen stond, omringd door een talrijk gevolg, een rijzige, slanke man.

Diamanten knopen en briljanten van ongekende grootte fonkelden op zijn purperkleurig zijden gewaad, terwijl op zijn als een tulband ineengedraaide

hoofddoek een halve-maan-vormig sieraad schitterde, dat samengesteld was uit de grootste en zuiverste diamanten van de gehele wereld.

Hij was een van de vijf Indische Maharadjahs, die met koninklijke eer door Engeland werd behandeld.

Als een machtige koning kwam deze Indische vorst over de zee, omringd door een groot aantal zijner krijgslieden, een gevolg, dat getooid was met alle kleuren van de regenboog, zwaard- en banierdragers, danseressen en bedienden.

Het donkerbruine gelaat van de vorst was naar de haven gewend. In een rechte lijn lag het eskader van Englands gepantserde zeekastelen voor zijn ogen.

De matrozen in hun witte uniformen paradeerden in de raas en de touwen.

De muziek deed de tonen van het « God save the King » horen en het mengde zich met het geloei van de stoomfluiten en sirenen.

Vlak naast de Maharadjah stond in de uniform van kapitein der Koninklijke Garde de jonge Lord Turkington, aan wie de eervolle onderscheiding was te beurt gevallen om namens de koning van Engeland de Indische vorst te Gibraltar te ontvangen en van daar naar Engeland te vergezellen.

Het duurde enige tijd, eer de grote, grijze kruiser, waarop de Maharadjah zich bevond, zich in beweging zette, want eerst moest de commandant van het Engelse eskader naar het schip worden geroeid ter begroeting, maar toen dit eindelijk geschied was, stevende het oorlogsschip naar de kade, waar een feestelijk getooid paviljoen was opgericht.

Vlak bij dit paviljoen stond een grote menigte mensen, die getuigen wilden zijn van het voet aan land zetten van de vorst, die met zijn exotisch uiterlijk en zijn bont, schitterend uitgedost gevolg een diepe indruk op het prachtige Engelse volk maakte.

Dichtbij de steiger was een erewacht opgesteld, terwijl lakeien stonden te wachten bij de hofrijtuigen.

Onder deze laatsten bevond zich een oudere bediende, die de eenvoudige, grijze met zilver afgezette livrei droeg van Lord Turkington.

Het rustige, koele uiterlijk, dat deze bediende gewoonlijk eigen was, had plaats gemaakt voor zenuwachtige ongerustheid.

Hij had geen oog af van de hoge autoriteiten, die ter begroeting aanwezig waren en die hij met zijn ogen tot spoed scheen te willen aansporen. Onafgewend keek hij naar zijn jonge meester, die niet van de zijde van de Maharadjah week en hem bij de verschillende plechtigheden aanwijzigingen gaf hoe hij zich tegenover zijn gastheren moest gedragen, om niet in strijd te handelen met het hofceremonieel, dat in Engeland nog veel uitgebreider is dan in andere landen.

Met elke begroeting, die plaats had, elke buiging, die gemaakt werd, rekende de oude lakei uit hoeveel minuten hem nog scheidden van het ogenblik, waarop hij zijn jonge meester enkele

woorden in het oor kon fluisteren.

Nauwelijks waren de plechtigheden van de ontvangst dan ook afgelopen, of hij baande zich een weg door het gevolg tot hij zijn jonge meester had bereikt.

Met een diepe buiging, het grijze hoofd ontblotend, bleef hij voor de jonge lord staan.

— Ben jij daar, James? vroeg deze verbaasd. Waarom ben je hierheen gekomen?

De oude bediende fluisterde met gedempte stem:

— Schrik niet mylord, uw vader ligt op sterven. Hij is plotseling door een aanval van beroerte getroffen en toen ik een paar uur geleden uit huis vertrok om een poging te doen, u te bereiken, waren de doktoren vol angst voor zijn leven. Gij zult u moeten haasten, als gij uw vader nog levend wilt aantreffen.

De jonge man begon over al zijn leden te beven en moest de arm van de bediende grijpen om steun te hebben.

— Het is goed, James, zei hij, toonloos. Meld de doktoren, dat zij al het mogelijke moeten doen, opdat ik mijn vader nog levend terug zie. De dienst bindt mij nog tot hedenavond. Ik kan onmogelijk weg. Ik word op het paleis verwacht en moet mijn plicht vervullen.

De oude bediende mompelde:

— Het zal te laat zijn.

Een lange reeks van feestelijke plechtigheden volgde in de eerstkomende uren ter ere van de machtige onderdaan van het Rijk. Voor ieder ander, behalve voor de jonge Lord Turkington, snelden de uren voorbij; het was hem alsof de tijd voorbijkroop, alsof het einde van de dag niet zou komen.

Eindelijk tegen tien uur in de avond trok de Maharadjah, die die nacht in het Buckingham paleis zou logeren, zich in zijn vertrekken terug. Tot het laatste ogenblik was Lord Turkington aan de zijde van de vorst gebleven en had deze door menig moeilijk ogenblik heen geholpen.

De vorst had dit niet onopgemerkt laten voorbijgaan, maar hem met een vriendelijk woord bedankt voor zijn

toewijding.

Lord Turkington wist nu dat hij de eerste vierentwintig uur meester van zijn tijd was en voelde eerst thans in welke spanning hij had verkeerd.

Alsof hij een ander masker voordeed, zo veranderden nu zijn trekken. De beleefde glimlach verdween van zijn gelaat, zijn trekken ontspanden zich, zijn oogleden trilden en hij voelde, dat hij op het punt stond in tranen uit te barsten.

Van het uur af, waarop de Maharadjah zijn intrede in het paleis had gedaan, was Robertson, de chauffeur van het kasteel Turkington niet van zijn zitplaats opgestaan, om elk ogenblik gereed te zijn, met zijn jonge meester te kunnen wegrijden.

Nauwelijks zag de man dan ook de bekende uniform in de deuropening verschijnen, of hij opende het portier.

Het was tegen elf uur in de avond toen hij eindelijk het paleis van zijn vader binnentrad.

Reeds in de vestibule zag hij aan het uiterlijk der op hem wachtende bedienden, dat hij te laat kwam.

Een kamerdienaar geleidde hem zwiingend naar het slaapvertrek, dat zich naast de studeerkamer van zijn vader bevond.

Hier was reeds de notaris der familie, Mr Barring, die op de komst van de erfgenaam, de jonge Lord Turkington wachtte, aanwezig.

— Gij hebt waarschijnlijk het droevige voorrecht gehad, Mr Barring, de laatste woorden van mijn vader te horen, zei Richard.

De notaris boog zwiingend en opende zijn aktentas, waaruit hij enige geel geworden familiepapieren te voorschijn haalde, benevens een grote witte enveloppe, die met vijf lakken, waarop het zegel der familie Turkington was afgedrukt, gesloten was.

— Als uw Lordschap denkt, dat de vermoedenissen van de dag niet te groot zijn geweest, om mij aan te horen, dan zou ik uw Lordschap willen verzoeken enige ogenblikken naar mij te luisteren.

Richard Turkington knikte bevesti-

gend. Het kon hem niet schelen enige ogenblikken naar de notaris te luisteren; hij voelde geen vermoeden meer.

Hij schoof daarom zijn stoel wat dichter bij om beter te kunnen luisteren.

— In de eerste plaats, aldus begon de notaris, heb ik de eer uw Lordschap mede te delen, dat gij, nu Lord Halmar Turkington, uw vader, is overleden, in alle rechten treedt als hoofd van de familie. Er is echter iets dat geen uitstel kan dulden. Het betreft de volgende zaak, ging de notaris voort.

Sedert enige jaren berust bij ons een document, dat, uw overleden vader, eigenhandig in onze tegenwoordigheid heeft geschreven en in deze enveloppe heeft gesloten.

Het was mijn plicht u dit schrijven zo spoedig mogelijk te overhandigen en hiermede voldoe ik thans aan die plicht.

Hierbij overhandigde hij de verzegelde enveloppe, die de jonge man uit zijn handen aannam en op tafel neerlegde.

— Het spreekt vanzelf, aldus ging de notaris voort, dat gij het schrijven, dat het bevat, kunt lezen op een ogenblik, hetwelk u daartoe het meest geschikt voorkomt. Niettemin veroorloof ik mij uw lordschap er op te wijzen, dat het wel mogelijk is, dat gij naar aanleiding van de inhoud enige vragen tot mij zoudt willen richten en aangezien ik nu toch hier ben...

Mr Barring voleindigde de zin niet, maar keek de jonge lord met vragende blik aan.

Deze antwoordde:

— Gij hebt gelijk, Mr Barring; het zal het best zijn, dat ik het document onmiddellijk lees. Misschien dat ik naar aanleiding daarvan uw diensten nog nodig heb.

Na dit gezegd te hebben, sneed de jonge man het couvert open en begon te lezen.

Het schrijven luidde:

Mijn lieve, enige zoon,

Daar in onze familie plotselinge sterfgevallen veelvuldig voorkomen

en mij dus ook een dergelijk lot kan beschoren zijn, schrijf ik dit stuk, dat je, in geval ik mocht sterven, zo spoedig mogelijk na mijn dood moet worden overhandigd.

Ik schrijf dit, afgescheiden van mijn testament, omdat je hetgeen hierin staat niet moet beschouwen als mijn wil, maar slechts als een verzoek.

Zoals je weet is de post van Engels gezant bij het hof van de Maharadjah van Indrabad erfelijk in onze familie. Wij zijn rijk met aardse goederen gezegend en aangezien de hofhouding daar zeer kostbaar is, kunnen alleen diplomaten, die over een groot vermogen beschikken, deze post vervullen.

Ook ik zou voor deze post aangevoelen zijn, als ik de oudste der familie geweest was, maar daar dit niet het geval was en ik pas in het bezit der titels en het vermogen ben gekomen, na de dood van je oom en ik toen te oud was, heeft men mij niet in aanmerking doen komen.

Ik weet echter zeker, dat men jou na afloop van je diensttijd en nadat je je studiën zult hebben voleindigd, zeker naar India zal zenden.

Ik hoop, dat je de moed zult hebben niet te gaan en alle aardse macht en eer zult weten te weerstaan.

Ik heb daarvoor een bijzondere reden.

Nu, na mijn verscheiden, krijg je inzage van onze familiechroniek en je zult daarin lezen over het gruwelijke lot, dat in India onze familie wacht: de dood, zowel lichamelijk als geestelijk.

Je weet, dat ik niet de directe erfgenaam ben geweest van mijn vader. Mijn oudere broer stierf in India.

De oudste broer van mijn vader vond daar eveneens de dood en sinds zes geslachten vermeldt onze familiechroniek het feit, dat steeds de eerstgeborene zijn leven liet in India.

Je voorvaderen stierven, omdat zij,

evenals een muskiet in het kaarslicht, in een mysterieuze dood werden geklokt.

Daarginds in India, in een van de tempels, ontdekte je voorvader, lord Albert Turkington, ongeveer tweehonderd jaar geleden, een der onoplosbare Indiaanse raadsels en nam het in bezit. Dit raadsel, dat ons allen steeds onbekend is gebleven, werd hem, voordat hij naar Engeland terugkeerde, ontstolen.

Dit verlies oefende een eigenaardige indruk op hem uit. Hij keerde niet weer naar Londen terug. Hij bleef in India en trachtte het gestolene terug te vinden. Zijn laatste brief, die je in het archief zult vinden, schreef hij aan zijn vader, en hierin gaf hij te kennen, dat hij nooit meer gelukkig kon zijn, tenzij hij weer in het bezit zou komen van het door hem gevonden Akasa, zoals hij het noemde.

Enige maanden later stierf hij.

De geheimzinnige naam Akasa is alles, wat wij weten. En dit woord werd een vloek voor ons, zette zich vast in onze hersens en oefende een bovenaardse macht op ons uit.

Het dwingt ons het raadsel uit te vorsen en alle leden van onze familie, die hieraan geen weerstand konden bieden, stierven krankzinnig in India.

Ik smeeek je bij alles wat mij heilig is, omdat je de laatste bent van ons geslacht: ga nooit naar India en bedank voor de erepost van de koning als hij je deze aanbiedt.

God behoeft je en late zijn zegen op je rusten.

Je vader,

Lord Halmar Turkington

Met brandende ogen staarde de jonge lord naar het geschrift, dat hem een onbegrijpelijk raadsel mededeelde.

— Zou het waar zijn? vroeg hij zich af. Niet dat hij ook maar één ogenblik twijfelde aan de waarheidsliefde van zijn vader, maar als de waanzin erfelijk was in de familie, was het dan niet

evengoed mogelijk, dat zijn vader dit stuk geschreven had in een ogenblik van verstandsverbijstering?

Hij besloot zich daaromtrent zekerheid te verschaffen.

Naar de brief wijzend, vroeg hij de notaris:

— Kent gij de inhoud van dit schrijven van mijn vader, Mr Barring?

Deze knikte bevestigend.

Lord Richard Turkington keek hem met onvaste blik aan:

— Was mijn vader in het uur, toen hij dit schreef, bij zijn volle bewustzijn, of was zijn geest niet helder meer? vroeg hij.

— Zijn Lordschap was, zoals mijn candidaat notaris zou kunnen getuigen, volkomen bij zijn bewustzijn, luidde het antwoord.

— Gij kent de inhoud van dit schrijven, Mr Barring, vindt gij de inhoud niet, evengoed als ik, zo vreemd, dat mijn vraag begrijpelijk is? vroeg hij.

— Zeer zeker, antwoordde Mr Barring, maar mij zijn de gebeurtenissen in uw familie reeds jarenlang bekend.

— En wat denkt gij ervan, gij als helderdenkend jurist?

Notaris Barring haalde de schouders op.

— Ik heb dikwijls over het geheim nagedacht en verschillende oplossingen ervoor gezocht, maar of ik de juiste vond, kan ik niet zeggen.

Als ik u mijn mening zeg, zou ik uw Lordschap daarmee waarschijnlijk zeer verontrusten.

— Neen, denk dat niet. Spreek ge-

rust, verzocht Lord Turkington.

— Van een geneeskundig standpunt bezien, aldus begon de notaris, zou de oplossing van het raadsel een ziekelijke erfelijkheid in uw familie zijn, een soort vervolgingswaanin, waarvan tot dusverre telkens een der leden van uw geslacht het slachtoffer is geworden.

Waanin, erfelijke waanin moest het zijn.

Als een drenkeling zocht hij naar een middel, dat hem van dit spook van de dreigende waanin zou kunnen redden.

Notaris Barring raadde de gedachten van de jongeman; hij zag de wanhopige uitdrukking in diens ogen en om hem gerust te stellen zei hij:

— Het zou natuurlijk mogelijk kunnen zijn, dat die zogenaamde Akasa werkelijk bestaat en dat het bezit ervan de eigenaar als een zo groot geluk voorkomt, dat het verlies ervan hem de dood aanbrengt, maar het komt mij zeer twijfelachtig voor of het Indische raadsel wel in werkelijkheid bestaat en ik waarschuw u als vriend van de familie: volg de raad van uw vader op, vermijd India en ga het dreigende gevaar op die manier uit de weg.

— Gij hebt gelijk, antwoordde Richard Turkington, die door deze woorden zijn geestkracht terug gekregen had. De eed, die ik aan het sterfbed van mijn vader zal afleggen, zal voor mij een sterk wapen zijn tegen alle Indische mysteriën.

Hierna betrad hij met vaste schreden de sterfkamer.

HOOFDSTUK II

RAFFLES KOMT TE HULP

De plechtige bijzetting van het lijk van wijlen Lord Turkington had plaats op het familiegoed in de nabijheid van Londen.

Onder de aanwezigen viel in het bijzonder de Maharadjah van Indrabad op en zijn tegenwoordigheid was niet alleen een uiting van hoffelijke etikette

maar tevens een plichtsvervulling.

Nadat de plechtigheden waren afgelopen en bijna alle belangstellenden de kapel, waar de stoffelijke resten van de Turkingtons sinds eeuwen rustten, hadden verlaten, bleef de Indische vorst achter en liet door zijn adjudant een prachtige krans op het graf neerleggen

van de in India gestorven broeder van de overleden Lord Turkington.

— Lord Allan Turkington, geb. de 10de december 1842 te Londen, gestorven de 4de mei 1872 te Calcutta, stond op de eenvoudige bronzen graffombe.

— De vorst schudde het hoofd en zich tot de adjudant wendend, zei hij:

— Dat opschrift is onjuist.

Hoe zacht hij ook gesproken had, de jonge Lord Turkington had deze woorden verstaan.

Verbaasd wendde hij zich tot de vorst:

— Uw Hoogheid gaf enige twijfel te kennen over het opschrift van het graf van mijn overleden oom, als ik goed heb verstaan.

— Inderdaad, mylord, antwoordde de vorst. Ik zie hier als plaats van overlijden Calcutta staan, terwijl het de hoofdstad van mijn land was, waar uw voorvader is gestorven. In plaats van Calcutta moest hier Indrabad staan. Zou dit niet bekend zijn in uw familie, dat...

De vorst zweeg plotseling, alsof hij op het punt was geweest, een onbescheidenheid te begaan.

Lord Richard Turkington keek hem vragend aan. Voor hem doemde, door de woorden van de vorst, onwillekeurig het raadselachtige familiegeheim op.

De overledene onder de bronzen graffombe en de Indische vorst, die hier voor hem stond, zouden die twee door dit geheim met elkaar verbonden zijn?

Lord Turkington wendde zich, nadat hij het opschrift nogmaals had gelezen, tot de vorst.

— Uwe Hoogheid, mijn voorouders zijn allen zonder uitzondering, in Calcutta gestorven, zoals deze grafsteen verkondigt. Geen enkele vermeldt Indrabad.

— Misschien vergis ik mij, zei de vorst.

— Excuseer; Uwe Hoogheid zal zich waarschijnlijk niet vergissen en zeker weten, wanneer, hoe en waar mijn voorvader in Indrabad is gestorven.

Daar de vorst bleef zwijgen, wendde Lord Turkington zich tot de geestelijke Brown, die nog niet vertrokken was,

maar, toen de jonge man de vorst over deze kwestie sprak, in de nabijheid was blijven staan.

— Kunt gij mij ook over deze geschiedenis inlichten? vroeg hij de geestelijke.

— Laten wij de rust der doden niet verstoren, antwoordde deze. De wensen der doden zijn heilig voor de nabestaanden.

— Dus heeft het volgens u ernstige gevolgen, als de overlevende de naam Indrabad verneemt en deze in verband brengt met de dood zijner voorouders? Ik verzoek u, mij dat op te helderen, zei Lord Turkington.

— Ik kan uw Lordschap dat niet verklaren, antwoordde de geestelijke, ik kan alleen zeggen, dat dit opschrift is vervaardigd op bevel van het toenmalige hoofd der familie Turkington. Uw Lordschap mag misschien gelijk hebben, dat de naam Indrabad niet genoemd mocht worden en in plaats daarvan Calcutta in de steen is gebeiteld.

Lord Richard Turkington staarde in diep gepeins verzonken naar de graven. Welk geheim zouden zij verbergen?

Was het een vloek, die op de familie rustte? Lagen daar de slachtoffers van de erfelijke waanzin?

Was het niet reeds het eerste teken van vervolgingswaan, dat hij zich erdoor bedreigd meende en angstig was?

Angstig, haast smekend keek hij de Indische vorst, die nog steeds naast hem stond, aan.

— Mijn vader, aldus sprak hij op zachte toon de vorst aan, heeft mij een stuk doen overhandigen, dat hij enige tijd voor zijn dood geschreven heeft en dat enige inlichtingen bevat over de rampen, die onze familie hebben getroffen. In dat stuk is sprake van een Indisch geheim, waarvan de naam bewaard is gebleven. Mijn vader sprak in zijn geschrift over een Akasa. Weet uw Hoogheid misschien wat dat is en of het in verband moet worden gebracht met deze naamsverandering op de grafstenen?

— Al wat ik weet, zei de vorst, is dat een uwer voorouders het geheim

van een Indische tempel, dat Akasa heet, moet hebben gestolen en daarvoor krankzinnig is geworden.

— Houdt uw Hoogheid het bestaan van dat Akasa voor waarschijnlijk? vroeg Lord Turkington.

De Maharadjah dacht enige ogenblikken na.

— Ik wil u als vriend, de volle waarheid zeggen, zei hij. Wij, vorsten van het Indische volk, zijn niet ingewijd in de geheimen van onze machtige priesterkaste, de Brahmanen. Gaat het verstand onderzoeken, dan... hij maakte een veelzeggende handbeweging naar de graven.

Lord Turkington had hem begrepen.

De Maharadjah reikte de jonge man zijn hand tot afscheid en verliet de grafkelder.

Lord Turkington verdiepte zich in allerlei studies, hij schreef, schilderde, deed aan sport, maar wat hij ook in het werk stelde, steeds concentreerden zich zijn gedachten weer op het spookbeeld, het Indische geheim.

Overall vervolgde hem het woord Akasa, dat hem langzamerhand krankzinnig dreigde te maken. Op zekere ochtend, na een slapeloze nacht werd het hem duidelijk, dat er slechts twee wegen voor hem openstonden, om een eind te maken aan deze onduldbare marteling. Of hij trok naar India, of hij maakte aan alles een einde door een kogel.

Maar toen hij zo somber voor zich uit zat te staren, kwam plotseling een nieuw denkbeeld in Lord Richard op.

Hij besloot de beroemde Indische onderzoeker, professor Cameron, te gaan raadplegen.

Reeds een uur later overhandigde de bediende van de professor zijn meester een visitekaartje van Lord Richard met de mededeling, dat deze de professor over een gewichtige aangelegenheid wenste te spreken.

Weldra zat de man tegenover de geleerde in diens bibliotheek, die, een compleet boekenmagazijn mocht worden genoemd.

Aandachtig luisterde de professor naar de uiteenzettingen van zijn bezoe-

ker en men zal zich diens verbazing enigszins kunnen voorstellen, toen deze moest bekennen, nooit van het geheimzinnige Akasa te hebben gehoord.

Hij zat nog over het geval na te denken, tot zijn gelaat plotseling verhelderd werd. De professor kreeg een inval, die hij aanstonds aan zijn jonge bezoeker wilde mededelen.

Er zou die avond een lezing in het Koninklijk Aardrijkskundig Genootschap gehouden worden door Lord William Aberdeen, een bekend ontdekkingsreiziger, die reeds vele malen verre reizen naar onbekende streken had ondernomen en daarvan steeds zeer interessant materiaal had meegebracht. Hij had dingen gevonden, die door anderen onopgemerkt waren gebleven, zodat het Genootschap dan ook altijd met belangstelling zijn lezingen, welke gewoonlijk door een groot aantal lantaarnplaatjes werden verduidelijkt, tegemoet zag.

Lord Richard Turkington nam de uitnodiging van professor Cameron, om bij deze lezing tegenwoordig te zijn, dankbaar aan. Hij twijfelde er niet aan of hij zou thans wat meer over het woord Akasa te weten komen.

Maar ook die avond werd zijn verwachting teleurgesteld. Hij mocht niets vernemen over datgene, waarvan zijn geest vervuld was. Wel kreeg hij een overvloed van interessante bijzonderheden te horen en zag hij op het grote, witte doek, de schitterende architectuur, de gehele flora en fauna van het Engelse bezit in het Oosten verschijnen, maar geen woord werd gerept over het Akasa. Toen de lezing ten einde was en de spreker luid werd toegejuicht, was Lord Turkington nog even wijs wat dit woord betreft, als hij gekomen was.

Professor Cameron gaf echter de moed nog niet op. Toen de bijeenkomst door de voorzitter opgeheven werd, spoedde de professor zich naar de bestuurstaafel, waar hij met zijn invloed er weldra in slaagde de spreker van die avond te ontmoeten.

In korte woorden deelde de professor hem mede waarvoor hij gekomen

was. Hij stelde hem Lord Turkington voor en weldra waren deze twee in een ernstig gesprek gewikkeld.

Lord William Aberdeen, die in Londen een huis bewoonde in de Cromwellstreet, stond algemeen als een filantroop bekend. Hij scheen geld genoeg te bezitten, om zijn leven te kunnen wijden aan de arbeid, die hij het liefst verrichtte, zodat het niet dan natuurlijk was, dat Lord Aberdeen, vergezeld van zijn vriend en secretaris, Charles Brand, vaak op reis ging.

De wereldreiziger hoorde met belangstelling het verhaal van de jonge Lord Turkington aan en men kan zich diens vreugde voorstellen, toen Lord Aberdeen hem onmiddellijk te kennen gaf, dat hij bereid was zich opnieuw naar India te begeven, teneinde daar een onderzoek naar het geheimzinnige voorwerp met de even geheimzinnige naam Akasa, in te stellen.

Zeer verlicht van gemoed nam Lord Turkington afscheid van de beroemde onderzoeker Lord Aberdeen, aan wie hij zich ten zeerste verplicht gevoelde.

Lord William Aberdeen werd tegen elf uur die avond afgehaald in een auto.

In de donkerblauwe limousine bevond zich een jonge, blonde man, die zoals bleek Charles Brand was, terwijl achter het stuurrad een soort reus zat. Deze grote, zware man was James Henderson, de vertrouwde chauffeur van zijn lordschap, die zijn meester met grote aanhankelijkheid vereerde en voor hem door het vuur zou zijn gaan.

Na een half uur stopte Henderson voor een fraai huis in de Cromwellstreet, waar Lord Aberdeen woonde.

Hij stapte met zijn secretaris uit en het was de laatste aan te zien, dat deze niet al te best in zijn humeur was.

Lord Aberdeen had zijn secretaris medegedeeld, dat hij van plan was zo spoedig mogelijk opnieuw naar India te vertrekken. Tegen zijn gewoonte in echter, had hij besloten, die reis dit keer alleen te maken.

Dit had Brand niet zeer aangenaam gevonden. Niet, dat hij zo graag de

reis had medegemaakt, maar hij verloor zijn vriend niet graag uit het oog, want hij alleen was deelgenoot van het geheim, dat Lord William Aberdeen nog iemand anders was dan een exploratie-reiziger. Hij wist dat Lord Aberdeen, die vlak voor hem zijn huis binnenstapte, ook John Raffles was, de gentleman-inbreker, van wie niemand vermoedde, dat hij één en dezelfde was als de bekende filantroop.

Het dubbelleven, dat hij leidde, was alleen aan zijn vriend bekend, zodat deze dus ook alleen afwist van de gevaren, die hij in zijn hoedanigheid van Raffles, elke dag, elk uur, elke minuut boven het hoofd hingen. Hij was gewoon al diens avonturen en gevaren te delen, zodat het alleszins begrijpelijk was dat hij hem niet gaarne lang uit het oog verloor. Zo'n verre reis naar India stond hem niets aan. Toch sprak hij geen woord tegen, want hij wist maar al te goed, dat wat Lord Aberdeen in zijn hoofd had, ook moest gebeuren. Tegenspraak baatte bij die bijzondere man niet.

Hij zweeg dus en wachtte bedaard op nadere inlichtingen, die niet zouden uitblijven.

Dit was dan ook inderdaad het geval en voor de twee vrienden zich in hun respectievelijke slaapkamers terugtrokken, had Brand reeds de nodige maatregelen getroffen, opdat zijn vriend de volgende ochtend met de eerste trein naar Dover zou kunnen vertrekken, vanwaar hij zich zou inschepen, om met de eerste de beste boot van de Green-Star lijn naar India te vertrekken.

De volgende ochtend reeds vroeg waren de bewoners van het huis in de Cromwellstreet op. In de vestibule stond de Italiaanse kok, alsmede de oude kamerdienaar van zijn Lordschap, Gaston, gereed om hun meester de hand tot afscheid te drukken.

Voor de deur stond de grote limousine met Henderson aan het stuur, die maar niet begrijpen kon, waarom zijn meester hem niet mee op reis nam, daar hij meende dat zijn sterke vuisten

nog wel eens nodig konden zijn.

Met een paar lichte handvaliesjes, daar de grote koffers reeds eerder naar de trein waren gebracht, stonden Raffles en Brand gereed om in te stappen.

De handen der bedienden werden gedrukt en met een tot weerziens, stapte de reiziger in, om zijn tocht naar het onbekende te aanvaarden.

HOOFDSTUK III

DE DANS VAN DE DOCHTER VAN DE VORST

In het zuiden van Indrabad, de residentie van de Maharadjah, is een geheimzinnige dodenstad gebouwd van grote uitgestrektheid.

Het is een stad, bestaande uit honderden reusachtige graven, prachtige monumenten uit vroegere tijden.

Midden door deze onafzienbare dodenakker leidt een straat en hierlangs liep Raffles, vergezeld door een Hindoeknaap van ongeveer veertien jaar, Achmed genaamd.

Sinds meerdere weken bevond Raffles zich nu reeds in India, als gast van de Maharadjah.

Hier, waar de geslachten van zovele eeuwen rustten, hoopte hij het geheimzinnige Akasa te vinden.

Geen der prachtige mausoleums verklaarde hem door een opschrift of teken het raadsel.

In de schaduw van grote tamarinde bomen lag terzijde van de weg een prachtige kleine tempel.

Een goed onderhouden weg leidde erheen, door het kreupelhout, tot grote verbazing van Raffles.

Wie kon er belang bij hebben, in deze grote chaos van marmer een lieflijk plekje te onderhouden?

Nieuwsgierig liep hij naar de tempel, toen plotseling zijn begeleider hem tegenhield en op schuwe toon fluisterde:

— Sahib, niet deze weg gaan naar het graf van de heilige dichter.

— Waarom niet? vroeg Raffles.

— Sahib, vorstin Samru, de dochter van de Maharadjah, bidt daar; het is haar heiligdom.

Raffles dacht enige ogenblikken na, of hij gehoor zou geven aan deze waarschuwing, doch besloot, er geen acht

op te slaan.

De knaap volgde hem niet, maar ging in de schaduw van een marmere zuil zitten om daar op de terugkomst van zijn meester te wachten.

Raffles trad door een lage poort naar binnen en kwam op een met zuiver marmertegels geplaveide hof, welke door een zuilengalerij was omgeven.

In het midden bevond zich een grafsteen, waarover een goudbestikt, zijden kleed was gelegd. Bloemenguirlandes waren van zuil tot zuil geslingerd en een purpere zonnescerm bedekte de helft van de open hof, deze in schaduw hullend.

Met een kreet van bewondering beschouwde Raffles het geheel. Waarlijk, schoner kon een dichter niet begraven zijn.

Een plechtig-poëtisch waas omhulde dit alles.

Zacht nader tredend, alsof hij de rust van de gestorvene zou kunnen verstoren, liep Raffles naar het graf, aan welks voeteneinde een bronzegedenkplaat was aangebracht.

Met kunstig gegraveerde letters waren hier gedichten vereeuwigd en met gespannen aandacht begon Raffles te lezen.

Plotseling schrok hij en als betoverd bleef zijn oog rusten op een der woorden.

Als gehypnotiseerd staarde hij er naar.

Akasa stond daar voor hem geschreven door een hand, die wellicht reeds meer dan duizend jaar verstijfd was.

Eindelijk een spoor? Vrezend, met een hersenschim te doen te hebben, raakte hij met zijn hand die bronzen

gedenksteen aan, maar het koude metaal voor hem bedroeg hem niet. Met koortsachtige haast las hij:

Goddelijke Akasa, omdat gij mij de hemelse Bajaderen van Krischma hebt getoond, zweelgt mijn ziel in de bewondering van hun dans, als een zalig wezen.

Steeds weer opnieuw las Raffles deze woorden en trachtte de betekenis ervan te doorgronden.

In gedachten verloren, bemerkte hij niet, dat een jong meisje, vergezeld door twee oudere vrouwen, de hof had betreden.

Zich niet storend aan de vreemdeling begon zij haar kleren af te leggen en haar slank lichaam te hullen in met goud doorweven gazen sluiers, zogenaamde saris.

Daarna begonnen twee mannen, die een harp en een fluit droegen en aan de ingang van de poort neerhurkten, te spelen.

Verrast door het zeldzame beeld, dat hem als de werkelijkheid van het zo juist gelezene voorkwam, trad Raffles terzijde.

Op de plaats, waar hij had gestaan, wierp de jonge vrouw een handvol rozen neer en begon daarna te dansen.

De danseres hield haar grote, donkere ogen onafgewend op hem gericht. Aarzelend naderde zij hem enige malen, strooide bloemen voor het graf, kuste de bronzen grafsteen en eindigde haar dans.

Daarop klapte zij in de handen, waarop de muziek zweeg.

Nu ging zij vlak voor Raffles staan en zei in onberispelijk Engels:

— Ik zie, dat gij een vreemdeling zijt.

Gij weet niet, waar gij u bevindt. Zo gij een landsman waart, zou ik u door mijn olifanten laten verpletteren. Waar is de gids, die u hierheen heeft gebracht? Hij moet gestraft worden.

Raffles' blikken hingen als betoverd aan de wonderschone verschijning voor hem en bijna onbewust vroeg hij:

— Zijt gij Asaka?

— Ik ben Samru, de enige dochter van de Maharadjah van Indrabad, ant-

woordde zij trots. Wat zoekt gij in mijn heiligdom? Welke paria bracht u hierheen?

— Niemand, antwoordde Raffles. De Maharadjah van Indrabad, wiens gast ik ben, gaf mij verlof, in deze necropolis datgene te zoeken, waarvoor ik van Engeland naar India ben gekomen. Ik zoek Akasa, prinses.

Onderzoekend, alsof zij zijn woorden niet vertrouwde, keek zij hem aan.

Daarop riep zij een harer dienaressen en richtte zacht een vraag tot haar. Een bevestigend hoofdknikje was het antwoord.

Opnieuw wendde zij zich tot Raffles:

— Gij hebt de waarheid gesproken. Gij zijt de gast van mijn vader. Zwijg over hetgeen gij hebt gezien. Ik ben de grootste schat van mijn vader en het zou hem zeer zeker bedroeven. Al het water van de Ganges zou deze smart niet kunnen uitwissen.

Zij keek hem nogmaals diep in de ogen, liet zich daarna door haar dienaressen in haar kleren hullen, en, gesluierd, verliet zij het graf.

Bij de ingang van de poort bleef zij nog even staan en wendde het hoofd om. Onwillekeurig legde Raffles zijn hand op de borst en maakte een buiging. Een groetende handbeweging toonde hem, dat zij zijn hulding had aanvaard. Daarna verdween zij.

Eenzaam en zwijgend lag het graf van de gestorven dichter voor hem.

Plotseling weerklonk het woeste getrompetter van olifanten. Raffles snelde naar de poort en bleef, in de schaduw verborgen, onbeweeglijk van schrik en ontzetting staan.

Op korte afstand van hem verpletterden de zware poten van vier reusachtige olifanten de lichamen van vier mensen... twee Hindoevrouwen en twee mannen.

Zij waren getuigen geweest van zijn aanwezigheid bij de dans der prinses en nu moesten zij zwijgen, zwijgen voor eeuwig, opdat zij en hij veilig waren voor hun tongen.

In de verte zag hij de bontgetooide olifanten verdwijnen, die de prinses naar Indrabad terugbrachten.

Nu volgden ook de andere olifanten. Zij hadden hun beulswerk verricht.

Ontsteld keek Raffles naar de gedode slachtoffers en voor het eerst rilde hij bij de gedachte aan datgene, wat hij zocht: Akasa.

Langzaam keerde hij naar de stad terug. Hij had er niet op gelet, dat de

schemering reeds was ingevallen. Aan de vuurrode kim tekenden zich de donkere omtrekken af van de grote koepels, paleizen en vestingwerken van Indrabad.

Akasa en de dochter van de Maharadjah waren voor Raffles een en hetzelfde begrip geworden.

HOOFDSTUK IV

EEN VEELBEWOGEN NACHT

Achter de getraliede vensters der Zenana, aan een der hoekvensters zat de prinses en keek naar een der hoofdoopen van het paleis. Naast haar stond een jonge slavine, Natana, eveneens naar buiten kijkend.

Samru keek naar het mensengewoel in de straten. Mannen, in rode, gele, blauwe en groene gewaden, paukenslagers op kamelen en daartussen olifanten, behangen met bonte, rijkversierde kleren, vergulde slagstanden en prachtige baldakijns op de rug dragend.

Zij kende het toneel en zou daarvoor niet een uur lang aan het hoekvenster staan, maar liever in het park van het paleis met haar dieren spelen.

Plotseling kwam er beweging in de roerloze gestalte van Samru. Zij boog zich voorover en naar haar slavine.

— Natana, fluisterde zij, zie je daar beneden tussen de mensen de vreemde Sahib?

— Ja, meesteres, antwoordde de slavine, eveneens op fluisterende toon.

De slavine zag, dat haar jonge meesteres met schitterende ogen de vreemdeling volgde.

Een zucht van verlangen ontsnapte haar lippen en zacht zei zij:

— Een mooie man.

Intussen ging Raffles, onbewust, dat hij werd bespied, de poort van het paleis binnen.

Nauwelijks was hij aan de bliken der jonge vorstin onttrokken, of deze stond op en klapte in de handen. Dadelijk verschenen enige slavinnen, welke zij toeriep:

— Naar het park.

Enige minuten later klonken hoornsignalen van de torens en kondigden alle mannelijke bewoners van het paleis aan, dat niemand het park mocht betreden, omdat de dochter van de Maharadjah daar wandelde.

In strijd met de zeden van het land had de Maharadjah slechts één echtgenote, welke hem een dochter had geschonken.

Na zijn dood zou hij door een jongere broer worden opgevolgd.

Aan het paleis, dat de Maharadjah bewoonde, grensde een park, in het midden waarvan zich een meer bevond.

In het midden daarvan bevond zich een eiland, waarop kleine tempels en marmeren zuilen stonden.

Dit was het lievelingsplekje van de jonge vorstin. Hier vertoefde zij het grootste gedeelte van de dag.

Hierheen begaf zij zich ook nu en ging met een slavine aan de oever van het meer zitten.

— Mijn meesteres is treurig, fluisterde Natana.

Onderzoekend keek de jonge vorstin de slavine aan.

— Ik wil je al mijn juwelen en de vrijheid schenken, als je mij helpt, de vreemde Sahib, die ik je aanwees, te spreken.

Verschrikt keek de slavine op.

— Zijt gij met hem verloofd, meesteres?

— Herinner mij aan niets, zei de prinses. Ik heb heden gevoeld, dat mijn leven een marteling is zonder de vrij-

heid, om het kostelijkste, wat wij bezitten, naar eigen verkiezing te mogen weggeven.

Toen ik de vreemdeling moest verlaten, zond hij mij een groet na. Een groet met de hand op zijn hart wijzend. En in dat ogenblik openbaarde zich aan mij de liefde. Ik wil, ik moet hem zien.

Ga nu heen en breng de Sahib bij mij. Neem deze keten van robijnen mee. Misschien moet je een hand vullen en lippen doen zwijgen.

De slavin verdween.

Enige ogenblikken later gleed zij in een bootje over de watervlakte en had binnen enkele minuten de andere oever bereikt.

Daarna nam zij een korfje, dat met stukken vlees was gevuld, snelde naar de oever van het meer en blies op een fluitje, zodat de schrille tonen over het water weerklonken.

Krokodillen, die daar van hun rust genoten, doken op en zwommen naar de trap, waarop Samru stond.

Zij spanden hun grote bekken wijd open en snoven begerig, toen het eerste stukje vlees door Samru naar hen werd geworpen.

De monsters waren de dochter van de vorst tot op geringe afstand genaderd. Enigen waren zo dicht genaderd, dat zij de stukjes vlees in de wijd opengesperde bekken kon leggen.

Zodra een der dieren zijn aandeel had gekregen, klapte het de kaken op elkaar en verdween onder de oppervlakte van het water.

Toen het laatste stukje vlees was verorberd, trokken de monsters zich terug onder de planten aan de oever om vandaar naar de wateroppervlakte te kijken.

Vermoeid was Raffles in zijn vertrekken in het paleis van de Maharadjah teruggekeerd, waar de opperhofmeester hem een uitnodiging bracht voor het souper bij de Maharadjah. Maar met beleefde woorden moest hij bedanken.

Hij was niet in de stemming om een nietsbeduidend gesprek te voeren. De

onverwachte ontmoeting met de prinses had hem diep tot in zijn binnenste ontroerd.

Met doffe berusting van iemand, die iets kostbaars heeft gezien, wat hij nooit zal kunnen bezitten, staarde hij met brandende ogen voor zich uit in het donker.

Zacht snorde de grote waaier aan het plafond en die eentonige, regelmatige beweging maakte hem slaperig, zodat hij in een dromerige toestand geraakte.

Wel een uur lang had hij daar zo half wakend gelegen, toen een bijna onhoorbare beweging zijn aandacht trok.

Tussen de zijden portière ontdekte hij de gestalte van een jong meisje, dat snel naderbij kwam.

Nog voor hij zich kon oprichten, stond zij vlak bij hem, schoof het muskietennet open en fluisterde:

— Sahib, mijn meesteres wacht op u op het droomeiland. Volg mij.

Raffles richtte zich op.

— Uw meesteres wacht mij? vroeg hij.

— Ja, Sahib. Zij zond mij om u te halen. Wees voorzichtig, opdat niemand ons ziet.

Sahib, aldus ging de slavin voort, gij zult mij moeten volgen door donkere, onderaardse gangen. Neem mijn hand.

Onhoorbaar begaven zij zich naar het aangrenzende vertrek, waar zij enige ogenblikken bleven staan. Daarna keerde de slavin zich om, drukte op een knopje en Raffles zag, dat een grote spiegel een geheime deur was, waarachter een donkere trap naar beneden voerde.

De slavin sloot met grote zorgvuldigheid de spiegeldeur achter hen dicht en daarna ging zij Raffles langzaam voor de trap af, tot waar deze in een gang uitkwam.

Raffles volgde de slavin als in een droom.

Hier en daar moesten meer deuren in de gang uitkomen, want meermalen klonken stemmen en één keer kon hij duidelijk het veelstemmige gezang van vrouwenstemmen horen.

Daarop werd het weer stil. De nauwe lucht, die in de gang hing, werd

frisser, waaraan zij konden merken, dat zij de uitgang naderden, die in een grot eindigde, waarvan in de zijwanden de trappen waren uitgehouwen.

Toen zij boven waren gekomen, bevonden zij zich midden in het park.

Nu gaf de slavin een witzijden mantel en een sluier aan Raffles.

— Sahib, hul u in dit gewaad en verberg uw gelaat achter de sluier.

Zij hielp hem en enige minuten later snelden zij samen naar het meer. Iedereen, die hen gezien mocht hebben, zou hen voor twee gesluierde vrouwen hebben gehouden.

Aan de oever begaven zij zich in een bootje dat door de slavin naar het eiland werd geroeid.

Toen het bootje stil lag, sprong Raffles op de oever en kustte de hand der prinses.

— Volg mij naar de tempel van Parvati, de godin der schoonheid, zei zij.

Door donkere lanen en zuilengalerijen, langs bloembedden, bereikten zij een kleine tempel, die tot aan de koepel met klimrozen was begroeid.

De prinses opende een kleine bronzen deur; rozenrood licht straalde daarbinnen en een zoetgeurende lucht omgaf de binnentredenden.

Midden in het gebouw wierp uit een gouden bekken een fontein haar kristalhelder water tot aan de koepel.

Tegen een der wanden stond een marmeren rustbank. Daarachter hing een langwerpige kleed, waarvan het kleurrijk patroon uit duizenden edelstenen bestond.

Boven dat kleed was in de marmeren muur de naam van de godin der liefde, Parvati, met gouden letters gegrift.

Op deze rustbank ging de prinses zitten en verzocht Raffles, voor haar neer te knielen.

Daarop sprak zij:

— Noem mij uw naam.

— Lord Edward Lister, antwoordde Raffles.

— Die naam klinkt te vreemd voor mijn tong. Ik zal je een andere geven. Ik zal je Rao noemen. Dat betekent: vorst. En nu wil ik je liefhebben en je dienen, tot ik moet sterven.

Zij boog zich naar hem over, legde haar armen om zijn hals en trok zijn hoofd tot dichtbij het hare.

Enige minuten bleven zij elkaar aanzien; geen van beiden sprak een woord.

Zij wisten niet, hoelang zij zich al in de tempel van de godin der liefde bevonden, toen het zilveren geluid van een klok klonk, waardoor zij uit hun zoete dromen werden opgeschrikt.

De prinses stond op van de bank.

Diep ademend ging haar boezem op en neer en met trillende lippen zei zij:

— De nachtegaal roept het morgenrood. Je moet heengaan, Rao.

Zij boog zich over hem heen en kustte zijn voorhoofd.

Raffles stond op. Alles scheen hem een droombeeld te zijn. Nog steeds kon hij niet geloven, dat dit alles werkelijkheid was.

Samru nam zijn rechterhand en; terwijl zij een armband van haar pols schoof, zei zij:

— Neem deze armband als herinnering aan onze samenkomst. Ga nu heen en volg Natana en als Parvati, de machtige godin, ons goedgezind blijft, dan zullen wij elkaar, onder haar hoede, hier morgennacht weer zien.

Zij geleidde Raffles naar de deur, waar de slavin hen wachtte.

Een flauwe schemering lag reeds over bleemen en struiken; overal heerste diepe stilte.

In de verte klonk het gehuil van de tijgers, die het eigendom van de vorst waren.

Samru, die nog aan de arm van Raffles hing, beefde.

Zij wisselden nog een laatste kus, toen snelde Samru terug in de tempel, terwijl Raffles de witte mantel weer over zijn kleren wierp en zijn gelaat met de sluier bedekte.

Snel roeide de slavin het bootje van het eiland weg.

Traag met slaperige ogen, hieven de krokodillen hun koppen uit het water op. Hier en daar sperde een der dieren de bek wijd open, toen de boot langs hen heengleed.

Snel sprong het tweetal uit het vaartuigje en haastte zich naar de grot.

De slavin keek naar alle kanten, om gevaarlijke luisteraars te ontwijken en verlicht herademden zij, toen zij in de grot neerdaalden, denkend, dat niemand hen had gezien.

Maar zij vergisten zich.

Het noodlot had gewild, dat de Maharadjah de vorige avond een zijner dienaren nogmaals naar Raffles had gezonden met een uitnodiging voor een bijeenkomst.

Daar men hem niet in zijn vertrekken had gevonden en zijn bedienden beweerden, dat hij zijn kamers niet kon hebben verlaten, werden zij ongerust over hun heer en vreesden, dat hij een ongeluk kon hebben gekregen.

Zij gingen daarom aan het zoeken en doorkruisten zowel het paleis als het park.

De Maharadjah zelf, die zich verbaasde over het uitblijven van zijn gast, en die van zijn dienaren vernam, dat hij op raadselachtige wijze was verdwenen, gaf strenge bevelen, niet te rusten, voor men het verblijf van de Engelsman zou hebben ontdekt.

Raffles was met zijn geleidster de plek in de geheime gang genaderd, waar zich de deur naar zijn vertrekken bevond. Zacht had hij de deur geopend, toen hij verschrikt in de donkere gang wilde teruggaan.

De kamer was door een groot aantal gewapende dienaren bezet.

In het eerste ogenblik waren ook dezen verbaasd door de plotselinge verschijning van de man, die zij zochten.

Zich te verbergen of te vluchten was voor Raffles niet meer mogelijk.

In de eerste ogenblikken herkenden de bedienden hem niet in zijn mantel en met de sluier.

Alleen de vakil, de opperste bediende van de Maharadjah, herkende hem dadelijk en met een buiging, zoals dat gebruikelijk was tegenover de gast van zijn machtige heer, trad hij op Raffles toe.

— Mylord moet ons vergeven, dat wij ons in zijn vertrekken bevinden. Onze hoge gebiedster heeft ons bevolen het verblijf van uw Lordschap uit te vinden en niet te rusten, voor wij onze

heer konden geruststellen omtrent het welzijn van diens gast.

Ik verheug mij, dat ik mylord heb gevonden en vraag excuus dat ik uw Lordschap lastig ben gevallen. Ik moet u echter verzoeken, de slavin, die zich in het gezelschap van uw Lordschap bevindt, aan mijn hoede toe te vertrouwen.

Een zachte onderdrukte kreet weerklonk. Natana, de slavin der prinses, was bewusteloos op de vloer gevallen.

Enige bedienden sprongen snel naderbij, tilden haar op en droegen haar uit het vertrek.

De vakil maakte opnieuw een buiging voor Raffles, voor wie hij bleef staan met de vraag:

— Heeft mylord misschien nog iets te bevelen?

Raffles had eerst nu zijn volle kalmte teruggekregen.

— Wat gebeurt er met de slavin? was zijn wedervraag.

De vakil haalde nietszeggend de schouders op en antwoordde met een glimlachje:

— Als mylord voortaan dergelijke wensen mocht koesteren, verzoek ik, ze mij mee te delen. Ik ben altijd in staat, alle wensen van uw Lordschap te vervullen, maar de weg, die mylord heeft ingeslagen, is een zeer gevaarlijke.

Hij boog en op een handbeweging van hem gingen ook de andere bedienden heen.

Allerlei gedachten vlogen door Raffles' brein.

Wat zou er nu gebeuren?

Zou de slavin hem verraden, zou zij iets meedelen omtrent deze nacht van liefde met de dochter van de Maharadjah? De gevolgen zouden onafzienbaar zijn.

Het ochtendlicht scheen door de gordijnen van zijn slaapvertrek en de met diamanten bezette armband, die Samru hem bij het afscheid had gegeven, schitterde en fonkelde.

Een nieuwe angst maakte zich van hem meester.

Als de vakil die armband had ge-

zien, dan hielp het stilzwijgen van Natana niets, dan was alles verloren.

Allerlei dolle plannen om de geliefde te bevrijden, doorkruisten zijn brein. Hij wilde voor haar strijden en, als het noodlot het eiste, zijn leven opofferen.

Hij sloop naar het andere vertrek terug om zich te overtuigen of de deur naar de geheime gang gesloten was. Met bevende vingers drukte hij op de knop in de lijst van de spiegel en hij slaakte een zucht van verlichting: de weg was vrij.

Eerst nu ontdekte hij in het schemerdonker van de gang twee op de vloer neerhurkende mannen met de ontblote zwaarden in de hand.

Met strakke blik keken zij hem aan,

zonder zich te bewegen.

Snel sloot hij de deur en ging naar zijn kamer terug, waar hij, diep ademhalend, op de divan ging liggen.

Hij moest eerst rusten en zijn gedachten verzamelen.

Hoe zou dit aflopen?

Hij maakte zichzelf er een verwijt van, dat hij zich door een hartstochtelijke opwelling had laten meeslepen en dat hij zich, in strijd met zijn gezond verstand, in een dergelijk avontuur had begeven.

Avontuur? Neen. Dat, wat hij had beleefd, mocht hij zo niet noemen.

Hij, de tot dusverre onoverwinnelijke vrijgezel, had zijn hart verloren. Hij was eindelijk een gevangene van de liefde.

HOOFDSTUK V

HET BEGIN VAN DE REIS

De Maharadjah stond in zijn studeerkamer en luisterde met gefronste wenkbrauwen naar het bericht van de vakil.

— Niets is heilig voor die Engelsen, zelfs de gastvrijheid niet, riep hij bevend van toorn, terwijl hij met de voet stampde. Weet deze vreemdeling niet, welke straf volgt op zijn misdaad, een mijner slavinnen te hebben onteerd?

Wij hebben echter ondanks al onze macht geen recht over het leven van onze tirannen te beschikken.

Deze man, die schandelijk misbruik heeft gemaakt van mijn gastvrijheid en die de dood verdiende, staat buiten mijn macht. Waar is de slavin?

De vakil maakte een buiging, schoof een gordijn terzijde en de ongelukkige Natana trad, aan handen en voeten geboeid en door vier gewapende dienaren vergezeld, het vertrek binnen.

Schuw keek zij naar haar vorst op. Deze had slechts een minachtend glimlachje voor haar over en zich, tot de vakil wendend, zei hij op korte, bevelende toon:

— Werp haar voor de tijgers.

Een doordringende gil van Natana volgde op deze woorden. Maar reeds sloten de vuisten der gewapende mannen haar mond en verstikten haar krenten.

Nauwelijks was zij verdwenen, toen de vakil een gordijn aan de andere kant van het vertrek terzijde schoof vanwaar eveneens een groep gewapende mannen naar binnen kwam, twee geboeide gevangenen meeslepende.

— Heer. Hier zijn de trouweloze bewakers van de Zenana en wachten op de gevolgen van hun onachtzaamheid.

Opnieuw klonk het op korte en bevelende toon:

— Werp ze voor de tijgers.

Zonder dat het de ongelukkigen ook maar werd toegestaan één woord te hunner verdediging in het midden te brengen, werden ook zij onverbiddelijk weggebracht.

Op dit ogenblik klonk uit het aangrenzende vertrek, waar zich de dienstdoende hofstoet bevond, een ongewoon lawaai, een ongekend iets in de vertrekken, die als heilig werden beschouwd, zolang de heerser er zich be-

vond.

De gordijnen werden plotseling open gerukt en Samru, de dochter van de vorst, snelde, omringd door vijf tot aan de tanden gewapende dienaren, de zaal binnen.

De Maharadjah keek verbaasd naar zijn dochter, die een revolver in de hand hield. Haar gehele uiterlijk verried een buitengewone opwindning.

Dat was de kalme, bedaarde Samru niet meer, dat was een tijgerin, die plotseling is opgeschrikt uit een rustige onverschilligheid en nu met opgeheven klauwen klaar stond zich op haar prooi te werpen.

— Waar is Natana? vroeg zij haar vader.

— Zij wordt voor de tijgers geworpen, antwoordde de vorst en moet haar misdaad met de dood bekopen.

— Hoe durft gij het wagen, mijn slavine te veroordelen, zonder mij eerst gehoord te hebben? vroeg zij.

Trots en uitdagend keek Samru de ernstig voor zich uitstarende, gevreesde Maharadjah aan.

— Geef dadelijk het bevel, dat mijn slavine wordt vrijgelaten, riep Samru uit.

Een korte handbeweging van de vorst naar de vakil en reeds snelden de boden het paleis uit om de ongelukkige Natana te redden.

— Weet je, wat je lievelingslavine heeft misdaan? vroeg de Maharadjah zijn dochter.

— Ik weet het en ik weet meer dan gij.

— Meer dan ik? Zij heeft een misdaad begaan, die met de dood gestraft moet worden. Zij verliet de Zenana om met mijn gast... hier werd hij door Samru in de rede gevallen, die haar lijfwacht beval op de vakil wijzende:

— Gooi hem de zaal uit; hij ziet mij ongesluierd.

Onmiddellijk haalden de bedienden lederen zweepen uit hun gordels te voorschijn en met striemend geluid daalden de slagen neer op de rug van de vluchtende opperhofmeester.

De Maharadjah keek zonder zelfs met de ogen te knippen naar dit to-

neel; hij vond alles goed wat zijn lieveling deed. Zij was machtiger dan hij, de grote, onbepaalde gebiedster.

Zodra de vakil uit de zaal verdwenen was, naderde Samru haar vader.

— Gij weet vader, dat ik nooit onrechtvaardig kan zijn en gij hebt meermalen mijn billijkheid geprezen, zei zij.

— Dan begrijp ik je optreden van dit ogenblik tegenover mij niet, liet de vorst zich ontvallen.

— Gij vergist u, ging zij voort, Natana is onschuldig en gij zoudt onwetend een afschuwelijke misdaad jegens haar hebben begaan, die nooit meer goed te maken zou zijn geweest.

— In hoeverre? vroeg de Maharadjah. Het is bewezen, dat zij de Zenana verliet, de vakil nam haar gevangen in gezelschap van de vreemdeling, mijn gast.

Samru legde haar hand op de arm van haar vader.

— Gij vergist u ondanks dit alles, vader. Natana was wel in gezelschap van de vreemdeling, maar niet voor zichzelf trotseerde zij het gevaar, ik echter...

— Jij?

De Maharadjah deed een stap achteruit, alsof hij een afschuwelijk vizioen zag. Het was hem, alsof hij niet goed had verstaan. Dat was onmogelijk, dat kon niet. Zijn dochter... zijn enig en duurbaar kind...

Het kostbaarste kleinood, dat hij bezat en deze vreemdeling?

Het was ondenkbaar.

— Je fantaseert, fluisterde hij met hese stem, je vergist je, Samru, bedenk wat je zegt.

Een trotse glimlach speelde om de mond van Samru; haar slanke, tengere gestalte werd als het ware groter en haar ogen blonken van een inwendig vuur, toen zij zei:

— Ik was het, die de Zenana verliet om met de vreemdeling in de tempel der liefde uren van geluk te doorleven.

Zij kruiste de armen over de borst en keek naar haar vader, die als een zinneloze naar het gevest van zijn zwaard greep.

Geen van beiden sprak een woord.

Het was, alsof twee krachtige tegenstanders elkaars krachten stonden te meten voor de komende strijd. Ieder van hen vreesde de ander. De diepe blos, die eerst het gelaat van de vorst bedekte, week voor een dodelijke bleekheid. Zijn hoge gestalte was gebogen, toen hij zijn dochter naderde.

— Ga naar de Zenana; ik volg je aanstonds, voegde hij haar toe.

Op dit oogenblik werd Natana binnengebracht. Met een kreet van vreugde viel zij voor haar meesteres op de knieën en kuste haar voeten.

Sámru hief de knielende vrouw op en, licht op haar schouders steunend, verliet zij met haar het vertrek.

Nauwelijks waren zij verdwenen, of de Maharadjah liet de vakil bij zich komen, die hij bevel gaf, Raffles bij hem te brengen.

Enige minuten daarna stonden de twee mannen zwijgend tegenover elkaar; elk van hen raadde de gedachten van de ander.

Raffles was echter verbaasd, toen de Maharadjah echter niet van datgene sprak, wat hij had verwacht, maar op zijn gewone, kalme toon zei:

— Ik kan u een aangename tijding doen toekomen, mylord. Ik hoorde gisteren van een bedelmonnik, die uit Palitana, de stad der duizend tempels kwam, een gewichtig feit omtrent het door u zo ijverig gezochte Akasa. Ik had u dat reeds gisteravond willen vertellen, maar wij konden u niet vinden.

Raffles maakte een beleefde buiging.

— Ik was verhinderd, uw Hoogheid, zei hij kalm.

Een bitter glimlachje gleed over de trekken van de Maharadjah.

— Ik hoorde reeds van mijn vakil het een en ander over uw afwezigheid. Het doet mij genoegen, dat ik ook in dat opzicht de wensen van mijn gast tegemoet kan komen.

Raffles was stom van verbazing.

— Het was een toeval, aldus ging de Maharadjah voort, dat ik de fakir sprak en hem vroeg, of hij iets gehoord had. De man antwoordde bevestigend en vertelde mij, dat bij de Deschains in Palitana, onder de hoede van een oude

Brahmaan in een onderaardse tempel, zich het door u gezochte kleinood bevond.

Volgens de overlevering moet het Asaka niets anders zijn dan de heilige nap, waaruit Boedha heeft gedronken, tijdens zijn omvangrijke wandeling hier op aarde. Het is het heiligste wat de Hindoe-godsdienst bezit en het wordt dag en nacht bewaakt, opdat het niet in handen zal vallen van een ongelovige.

Ik zal hedennamiddag een aantal dienaren, benevens twee olifanten te uwer beschikking stellen, welke u naar Palitana zullen brengen.

Zonder een antwoord af te wachten maakte de Maharadjah een handbeweging tot afscheid en hiermede een einde aan het gesprek.

Raffles verliet met een buiging de zaal. Hij zag het tevreden glimlachje niet, waarmee de vorst hem nakeek. Met langzame schreden ging hij naar zijn vertrekken terug en ging daar peinzend voor een venster staan.

Hij kon niet geloven aan het verhaal van de bedelmonnik, maar begreep dat de vorst, om zijn dochter voor Raffles te behoeden, aan hem het geheim van het Asaka prijs gaf. De Maharadjah had natuurlijk reeds lang geweten, dat de Dschains in hun heiligste tempel het geheimzinnige Asaka als de grootste kostbaarheid bewaarden. De vorst zelf was lid van die rijke en machtige Indische sekte.

Om deze reden zou de vorst het geheim nooit aan Raffles hebben verraden, als de gebeurtenissen der laatste uren hem daartoe niet hadden genoopt.

Hij hoopte, dat het verraad, hetwelk hij aan zijn sekte had gepleegd, door het Akasageheim te vertellen, vergeven zou worden door de dood van Raffles, die zeker het leven zou laten bij zijn pogingen om zich in het bezit van het heiligdom te stellen.

Terwijl de Grote Onbekende nog naar buiten staarde, traden reeds enige dienaren zijn kamer binnen om zijn koffers in gereedheid te brengen.

Raffles herademde toen aan de stadspoort de heren der hofhouding met hur

gevolg afscheid van hem namen en hij zijn weg alleen kon vervolgen met de enkele bedienden.

Eerst nu kon hij weer kalm nadenken en dadelijk drong het beeld der prinses zich aan zijn geest op.

Hij had haar bij zijn vertrek uit het paleis niet gezien, hoewel zij, verborgen achter de getraliede vensters der Zenana, hem wel had zien weggaan.

Hij had haar zacht gesnik en haar afscheidswaarden niet kunnen horen...

HOOFDSTUK VI

IN DE DSCHAINENTEMPEL

Er is geen tweede stad op aarde zo merkwaardig en zeldzaam als Palistana.

De vreemdeling zou wellicht denken zich te midden van vestingen te bevinden, doch een blik op de torens doet hem zien, dat zich onder de koepels marmere, met goud en edelgesteente versierde afgodsbeelden bevinden. Tot in de grijze oudheid zou de oorsprong van deze stad zijn na te gaan.

Een stad, die slechts uit tempels bestaat, welke de meest wijd vertakte Indische secte, de Dschains, voor hun goden bouwden. Vroeg in de ochtend bij zonsopgang worden de poorten dezer tempelstad geopend. Honderde klokken weerklinken en grote scharen pelgrims treden de stad binnen, bidden in de tempels en offeren aan de goden. Eén uur voor zonsondergang moeten allen de stad weer verlaten. Wie dit gebod mocht overtreden zou met de doodstraf worden bedreigd, want binnen de heilige stad mag niemand zich te ruste leggen, mag zelfs niemand enig voedsel gebruiken. Hier bevindt zich het rijk der heiligen.

Op bergen en heuvels grenst het ene gebouw aan het andere. Op de hoogste berg verheft zich de allerheiligste tempel, aan Dschaina gewijd.

Toen Raffles daar arriveerde, hoopte hij het geheimzinnige Akasa te vinden. Hij verheelde zich niet, dat er buitengewone moeilijkheden aan zouden verbonden zijn om dat doel te bereiken.

Te midden van de opeengedrongen schare gelovigen, met wie hij in de ochtend de heilige stad was binnengetreden, was het voor hem onmogelijk, ook maar het geringste over zijn doel te we-

ten te komen. Slechts een kloek besluit en doortastend handelen konden hem naar het doel zijner wens voeren.

Onder zijn bedienden bevond zich Achmed, die van Mohammedaans geloof was. Gedurende de reis naar Palistana had de jonge Achmed zich bij het overwinnen van hindernissen of andere moeilijkheden zeer flink en intelligent getoond. Onder belofte van een grote beloning wijdde Raffles hem in zijn voornemen in. Na enige aarzeling verklaarde Achmed zich bereid, zoveel mogelijk hulp te bieden. Reeds na enige dagen gelukte het hem, door voorzichtige vragen bij de Dschainpriesters, te vernemen, dat het door Raffles zo zeer begeerde Akasa zich in een diepliggende onderaardse rots bij een eeuwig brandend vuur bevond en op Brahma, de hoogste God van India, wachtte, die het bij zijn wedergeboorte, volgens het geloof der Dschainsecte, uit Boedha's hand weer zou terug ontvangen.

Meer had de trouwe Achmed niet kunnen uitvorsen. Tevergeefs beproefde hij zijn meester van zijn gevaarlijk voornemen af te brengen.

Raffles echter aarzde niet, zijn met de dood dreigend avontuur te wagen. Nadat hij zijn plan goed doordacht en alles ervoor in orde gebracht had, restte hem nog als laatste plicht van Lord Turkington en van zijn geliefde in Indrabad afscheid te nemen. Hij schreef twee brieven en stelde ze met een rijke beloning aan de jonge Achmed ter hand, die zich nog steeds moeite gaf, Raffles van zijn besluit te doen afzien.

Doch niets hielp. De kleine schare bedienden, die hem tot hier gevolgd

was, kreeg van Raffles bevel naar Indrabad terug te keren.

Daarna begaf Raffles zich met langzame schreden naar de heilige stad.

Een eenvoudige losse mantel, zoals het volk deze draagt, was zijn kleding, en geen enkel wapen had hij tot veiligheid bij zich.

Sedert zijn aankomst in India had hij zijn baard laten groeien en deze gaf hem een geheel ander uiterlijk.

Scherp en doordringend keken zijn ogen degenen, die hij ontmoette, aan, en in zijn gelaat, in zijn gehele verschijning lag zo iets gebiedends voor de eenvoudige Hindoes, dat deze steeds met eerbied plaats voor hem maakten.

Dikwijls reeds waren pelgrims, die uit afgelegen landstreken waren gekomen, voor hem neergeknield en hadden de grond gekust, waarop zijn voeten stonden. Ze hielden hem volgens hun geloof voor een god.

Verdiept in gedachten had Raffles de eenzame legerplaats verlaten en niet opgemerkt, dat de jonge Achmed, achter struikgewas verborgen, was achtergebleven, om hem naar de tempelstad te volgen.

Nog een tweede persoon keek hem na. De fakir, die verraden had, waar het geheimzinnige Akasa te vinden was. Nieuwsgierig was hij gekomen om te zien voor wie hij het geheim had prijs gegeven.

Toen hij nu de lange gestalte van Raffles met de baard zag, dacht hij, door zijn fanatieke boetedoeningen tot extase opgevoerd, dat deze raadselachtige vreemdeling, die armoedig gekleed, een vorstelijk gevolg wegzond, een machtig man moest zijn, die onbekend wenste te blijven.

Zijn fantasie voerde hem nog verder. De grondgedachte van zijn godsdienst, dat Brahma, de schepper der wereld, dikwijls in mensengedaante werd herboren, verbond zich plotseling bij hem met de persoon van Raffles.

Reeds wilde hij hem nasnellen en in luide jubeltonen zijn ontdekking verkondigen, toen hij de jonge Achmed ontdekte.

Zacht sprak hij hem aan, en toen

hij naar hem toe kwam, vroeg hij:

— Kunt ge mij zeggen, wie die machtige is, die je vergezelt en die jij dient?

De jonge Hindoe was door deze plotselinge vraag geschrokken en wist niet wat antwoorden.

— Je bedriegt mij niet meer, Achmed, riep de fakir uit. Een arme, in het gewaad van een paria, beschikt niet over een vorstelijk gevolg en dienstpessooneel. Die is meer dan wij allen. Hij is het, hij is het... naar wie wij allen verlangen.

Brahma. Brahma. Brahma.

Met vertrokken gelaat en onder deze uitroep liep hij Raffles achterna, die reeds lang uit het gezicht was verdwenen.

Het geroep van de fanatieke fakir bracht grote opschudding teweeg onder de pelgrims.

Aldra werd de opgewonden man door duizenden omringd, die wensten te weten, wat hij wist. Het weinige, dat hij sprak, veranderde in de fantasie van de menigte tot een wonderlijk beeld; tot een sprookje uit de Duizend en één Nacht.

Buiten adem vertelde hij, dat hij een stoet van ontelbare olifanten had aanschouwd, versierd met schitterende, geweven kleden.

Kostbare edelgesteenten en diamanten hingen fonkelend aan deze kleden, zodat hij, door de uitstraling verblind, zijn ogen met koel water had moeten verfrissen. Van de grootste en mooiste versierde olifant echter was een man afgestegen, armoediger gekleed dan de armste bediende, terwijl de stoet van bedienden zich nederig voor hem ter aarde had gebogen en het stof van zijn voeten had geveegd.

De raadselachtige man was hem rakelings voorbijgegaan. Hij droeg geen andere sieraden dan de diamanten Keyura, de armband van diens goddelijke waardigheid.

— Brahma is tot ons gekomen, riep hij uit. Laat ons naar hem toegaan.

In ademloze stilte luisterden de duizenden mensen naar zijn woorden.

Met begerige ogen hingen de fana-

tieke mannen aan de bleke lippen van de fakir.

Nog enige minuten, nadat de fakir had opgehouden met spreken, bewaarde de onafzienbare volksmenigte het stilzwijgen. Toen echter werd een bruisen en suizen hoorbaar, alsof een storm naderde. Het geloei zwol aan, sterker en ontzettender. Dat was geen storm meer, dat werd een orkaan, die het fanatisme onder de duizenden ontzettende.

In de grootste opgewondenheid schreeuwden, dansten en sprongen zij door elkaar, tot zij zich op bevel van de fakir opstelden, tot een bijna eindeloze stoet en naar de heilige tempelstad trokken, om de herboren Brahma te zoeken en zijn zegen te ontvangen.

Verbaasd keken de priesters in de tempelstad naar deze stoet. Machteloos stonden zij tegenover deze golf van duizenden mensen. Hun woorden werden niet gehoord, en de steeds opdringende mensenstroom sleepte hen met zich mee.

Tempel na tempel werd door de fanatieke menigte doorzocht, zonder dat een spoor van Raffles gevonden werd.

In hun ijver sloeg de fanatieke massa er geen acht op, dat de zon begon onder te gaan en het uur aankondigde, waarop alle mensen de tempelstad moesten verlaten.

Eensklaps verhieven duizende klokken hun dreunende, metalen stemmen, zodat de opgewonden menigte wel gevolg moest geven aan deze vermaning, tot hen gericht. In dichte drommen verliet zij de tempelstad en toen de laatste van hen door de poorten van de met kunstsmeedwerk versierde stadsmuren was verdwenen, werden de zware bronzen poorten gesloten.

Terwijl de wilde, fanatieke kretten door de straten en tempels der stad hadden getrokken, was Raffles de stad binnengetroden en had zich in de nabijheid van de hoofdtempel, in een weinig opvallende nis verborgen. Toen de straten en pleinen door de pelgrimscharen waren verlaten, kroop hij uit zijn schuilplaats en sloop in de schaduw der tempelmuren naar de hoofd-

tempel. Eenzaam lag de stad voor hem.

De maan scheen helder en Raffles kon alles duidelijk onderscheiden.

Als in een geheimzinnige sprookjesstad liep hij verder. Overal prachtige paviljoens en torens, goud glanzende bronzen deuren en veelkleurige ornamenten, maar nergens een plant. Geen bloem, geen boom. Onbewoond, zonder enig leven, lag nacht op nacht de stad van Boedha op de hoogvlakte. Geen prachtige gebouwen.

Door de openstaande deuren van de muren, die de tempels omsloten gelijk een vesting, kon hij pleinen met kleinere tempels zien liggen.

Waarheen zijn blik zich ook wendde, op alle hoeken en pleinen zag hij het grote beeld van Boedha, met de schitterende ogen van edelgesteente onder het voorhoofd. Deze schittering werd veroorzaakt, doordat in de oogholten platen waren bevestigd, die met fijn geslepen edelgesteenten, glas of stukjes zilver waren bezet.

Vaak staan vele van zulke beelden bij elkaar, met gekruiste benen, de borst met kostbare gouden sieraden behangen, in wier midden een grote edelsteen fonkelt. Bijna de gehele gestalte is met zilveren en gouden platen bezet, zodat deze de indruk maakt van een reus met een gouden harnas.

Langs een steile, hier en daar van trappen voorziene weg bereikte Raffles de hoofdtempel.

Bijna een half uur duurde het eer hij boven was, en verlicht haalde hij adem, toen hij in de schaduw van de open tempelpoort stond. Luisterend bleef hij enige seconden staan.

Niets bewoog zich binnen in de tempel, en zonder aarzelen vervolgde hij zijn weg.

Hij liep naar het grote Boedha-beeld, dat hem met wijd geopende, schitterende ogen, als een waarschuwend Manetekel, aankeek.

Voor de eerste maal overviel hem een rilling.

Hij sloeg er echter geen acht op. Onderzoekend keek hij naar het beeld van meer dan mensengrootte. Niets opvallends kon hij ontdekken. Het was het-

zelfde beeldhouwwerk als al het andere in de stad.

Hij begaf zich nu naar de achterzijde van het beeld, en met een kreet van verbazing bleef hij staan.

Dicht achter het beeld zag hij een opening, die naar een diepte moest leiden. Een blauwachtig, getemperd licht uit een voor hem onzichtbare lichtbron scheen in de opening, en een fijne, welriekende geur steeg naar boven.

Een sierlijk bewerkte trap, die naar beneden leidde, zag hij voor zich.

Zonder dralen betrad hij deze en stond weldra in een ruimte, waarvan wanden en zoldering werden gevormd door glanzend gepolijste, donkere basaltstenen, in het midden waarvan een vuur brandde.

Naast het vuur zat een spookachtige fakir, die nu en dan een stuk hout op de vuurgloed legde en uit een kleine gouden flacon geurige vloeistof op het vuur goot.

Deze fakir was het enige levende wezen in de tempelstad, en moest ervoor zorgen, dat het vuur ter ere van Brahma, dat Boedha hier voor de machtige god onderhoudt, nooit uitdooft.

Deze fakir werd als heilig beschouwd. Hij had om deze erepost in de heiligste tempel te kunnen uitoefenen, zijn ogen, oren, tong en voeten moeten offeren. Hij mocht zien, noch horen, spreken, noch gaan.

Een ontzettend offer van het godsdienstig fanatisme.

Zacht sloop Raffles naar de fakir, en schrok, toen hij in de ledige oogholten keek en het ontbreken der oren bemerkte.

Dicht bij het vuur stond een gouden tafel, op het blad waarvan enige woorden waren gegraveerd, die met diamanten en robijnen waren afgezet.

Nieuwsgierig keek Raffles naar de lettertekens en bij het flauwe licht, dat het vuur uitstraalde, kon hij de woorden ontcijferen:

Heil u, Brahma. Uw ogen zullen stralen van geluk. Gij ziet het Akasa. Prijs ons, die het duizende jaren voor u hebben bewaard, en verheug ons door uw wijsheid, Dschaina.

Tevergeefs zocht Raffles naar het geheimzinnige heiligdom.

Niets kon hij ontdekken. Ten slotte onderzocht hij de tafel en vond daaronder een kistje. Hij opende het en op een wit zijden kussen lag een ovaal, geslepen, donker bronzen voorwerp van de vorm en grootte van een bord, en van een steel voorzien.

Welk raadsel zou hierin opgesloten liggen?

Wat stelde het voor?

Nieuwsgierig ging Raffles met het raadselachtige voorwerp dicht bij het vuur staan, om bij de schijn hiervan de kleine, in ornamentvorm aangebrachte, zeer kleine openingen op de bodem te onderzoeken.

Toen hij toevallig het voorwerp boven het vuur hield, klonken eensklaps zachte tonen, even geheimzinnig als de klanken van de Aeolsharp, als bovenaardse muziek.

Een koude rilling liep over zijn rug. Verbaasd keek hij om zich heen en ging wat verder van het vuur af staan.

Dadelijk hield nu de geheimzinnige muziek op.

Enige minuten stond hij stilzwijgend na te denken.

Hij zocht het raadsel te verklaren. Doch hoe ingespannen hij ook nadacht, hij kon zelfs niet vermoeden, waar de tonen vandaan kwamen.

Toen stapte hij opnieuw naar het vuur. Weer hield hij het Akasa er boven om het verder te onderzoeken, en opnieuw klonk de geheimzinnige muziek.

Nu vond hij de verklaring.

Het door hem boven de vuurgloed gehouden Akasa bracht de wondervolle tonen voort.

Telkens als hij het Akasa boven het vuur hield hoorde hij de zachte klanken, die direct wegstierven als hij zich van het vuur verwijderde.

Waardoor werden zij echter veroorzaakt, die klanken, welke als een telkens afgebroken melodie de ruimte vulden?

Stond hij werkelijk tegenover een niet op te lossen raadsel van Indische geheime kunst?

Opeens ontdekte hij de oorzaak. De warme lucht van het vuur, die door de openingen van het Akasa naar boven steeg, bracht de klanken voort.

Onwillekeurig keek hij naar de zoldering van het vertrek, alsof hij de onzichtbare geluiden wilde volgen. Toen was het, alsof hij plotseling in een standbeeld veranderde.

Met starende ogen, de mond ver open, als door een plotselinge schrik getrof-

fen, wendde hij de blik naar de zwartgepolijste zoldering.

Slechts enkele seconden kon hij zich staande houden, toen viel hij op de vloer en wist niets meer.

Niemand hoorde het dof neervallen van zijn lichaam.

De misvormde fakir, die niets gehoord, gezien of gevoeld had, ging werktuigelijk voort de kostbare geurige houtblokken op het vuur te leggen.

HOOFDSTUK VII

DE VLUCHT

Sedert Raffles' vertrek vermeed de Maharadjah het Zenana op te zoeken.

Zijn vertrouwde, de dikke vakil, had hem medegedeeld, dat Samru, die op bevel van de vorst onder streng toezicht stond, tot een stille radeloosheid was vervallen.

Zij verborg het niet, dat zij de paria, de Engelsman, lief had en dreigde het paleis te verlaten en hem na te reizen.

Door deze onvoorzichtige uitlating gewaarschuwd, liet de Maharadjah haar nog scherper bewaken, en om haar tegenstand te breken, besloot hij, haar huwelijk met een der jonge vorsten van India te bespoedigen.

Samru begon te schreien, toen haar het besluit van haar vader werd medegedeeld.

Op een avond, blijkbaar opgewonden vrolijk, snelde Natana het vertrek der prinses binnen en overhandigde haar een brief.

Samru maakte het couvert haastig open en las wat haar geschreven werd.

Haar wangen kleurden, haar ogen schitterden, toen zij haar slavin toeriep:

— Van hem.

Natana knikte glimlachend met het hoofd en zei:

— Ik weet het, meesteres, ik weet het. Daarna even om zich heen kijkend en aan de deur van het vertrek luis-terend, zei zij fluisterend:

— Maharani, meesteres. Op weg naar

beneden hoorde ik zacht roepen uit een venster der benedengalerij. Voorzichtig opdat de wachten aan de poort niets zouden merken, sloop ik in de schaduw der zuilen naar het venster, en zag Achmed, de jonge Mahout, die de blanke had. Snel reikte hij mij de brief over en zei:

— Ik verwacht morgen op dezelfde tijd bericht aan dit venster. Deel mij mee, wat ik moet doen. Als uw leven u lief is, wees dan voorzichtig.

Snel verdween hij in de donkere galerij, terwijl ik de brief onder mijn kleed verborg en mijn weg vervolgde. Meesteres, de redding is nabij. Zeg wat ge wilt doen.

— Laat mij de tijd om na te denken, lieve Natana. Vanavond zal ik weten, wat ik moet doen. Morgen eerst moet ik antwoord geven.

Het was tegen dezelfde tijd de volgende dag, toen Natana, ogenschijnlijk in een zalig dolce far niente, op een kleed in de schaduw van de zuilen lag uitgestrekt, die voor de vensters der galerijen stonden.

Het binnenplein van het paleis zag er zeer eenvoudig uit, de grond was met mozaïek ingelegd en aan alle zijden door muren omgeven. Deze muren vormden tegelijkertijd de achterwanden van andere gebouwen en werden slechts hier en daar door een klein venster of een smal houten balkon onderbroken.

Zo prachtig en indrukwekkend het paleis er aan de voorzijde uitzag, zo nuchter en eenvoudig was de achterkant.

Aldus ging het ook met het leven van de paleisbewoners. Vooraan in de rijke voorkamers zaten honderden hovelingen, dienaren en soldaten te luiëren, terwijl op de afgelegen pleinen aan de achterzijde alleen de opgestelde wachten en de druk werkende bedienden te zien waren.

Zulk een plein vormde de verbinding tussen de Zenana en de benedenverdieping en hier wachtte Natana op het verschijnen van de jonge Achmed.

Het plein lag terzijde van het gebouw en werd slechts op bepaalde uren van de dag gebruikt, als de maaltijden voor de vrouwen werden bereid.

Brandend heet scheen de zon; de voor de uitgangspoort staande wacht leunde slaperig tegen de bogen der poort en scheen te dromen.

Weliswaar had de wachtpost eerst beproefd, de aardige Natana aan te spreken, maar werd zo koel afgewezen, dat hij minachtend de slavine de rug toekeerde.

Daardoor zag hij niets, toen Achmed eindelijk aan het donkere venster van de gaanderij verscheen.

— Wat heeft de Maharani gezegd? vroeg hij.

De Maharani wil vluchten. Zij verzoekt u, haar te helpen. Zeg, wat zij doen moet, antwoordde Natana.

Op het gelaat van de trouwe mahout verscheen een trots glimlachje.

— Ik ben daartoe gaarne bereid, antwoordde hij. Deze gaanderij ligt onder de stallen der olifanten. Alleen de knechten, met de voeding belast, komen daar 's avonds. Zeg aan de Maharani, dat ik haar hier zal wachten en dat ik haar veilig naar Palitana zal brengen. Maar gij moet spoed maken; het leven van de blanke Rajah is in gevaar. Zeg aan de Maharani, dat in de olifantenstallen vandaag nog plaats zal worden gemaakt voor twintig andere dieren. Van de secretaris van de vakil vernam ik, dat de zoon van de Maharadjah van Udalgur komt om de

Maharani naar zijn harem te brengen.

Natana slaakte een kreet van schrik.

— Wacht hier op ons, fluisterde zij en stond op.

Langzaam liep zij naar de Zenana, opende de kleine, rijk van snijwerk voorziene deur en verdween.

Ondertussen wachtte Samru in koortsachtige spanning op de berichten die Natana zou brengen.

Met geen enkele beweging verried zij aan de wachters, dat haar een geheim bezig hield.

Zij had geleerd, haar gedachten en woorden te verbergen.

Toen Natana het grote vertrek binnentrad, keek de prinses haar met halfgesloten, vermoede ogen aan en enige minuten verliepen, voor zij zich tot haar wendde en op rustige toon zei:

— Leg een licht gewaad, een sari, voor mij klaar.

Natana boog het hoofd en verliet het vertrek.

Enige tijd later volgde Samru haar.

Zo goed was alles afgesproken, dat niemand van de talrijke bedienden en wachters iets opvallends ontdekte.

In haar kamer aangekomen, wierp Samru zich op een divan en verzocht Natana, heel dicht bij haar te komen.

Toen eerst liet zij zich alles vertellen.

Onstuimig en snel klopte haar hart, toen zij de aanstaande komst vernam van de vorstenzoon van Udalgur, die zij naar landsgebruik als onbeminde en niet liefhebbende vrouw moest volgen.

Haar besluit stond vast: onmiddellijk vluchten.

Zij stond op van de divan en ging naar de kast, die haar juwelen en schatten bevatte.

Haastig kleedde zij zich in de kostbaarste sari's, een dun zijden weefsel, versierd met prachtige bloemen van zilver.

Toen opende zij een kleine, verborgen deur, die haar in staat stelde, buiten de zalen om, in de onderste verdieping te komen.

Onverschillig keken de wachten van de Zenana naar de twee vrouwen.

Samru ademde verlicht op, toen zij op het plein stond.

Op dat ogenblik dook Achmed in de gaanderij op.

Iedere seconde was kostbaar.

— Volg mij, Maharani, zei hij. Pak mijn armen beet en laat u door het venster in de gaanderij trekken.

Aanstands volgde Samru zijn verzoek op en stond met angstig kloppend hart in de kille, donkere ruimte.

Aan terugkeren viel nu niet meer te denken, men moest nu gaan.

Ook Natana volgde en ten slotte trok de bedachtzame Achmed ook nog het tapijt weg van het venster.

Tussen grote balen samengeperst hooi door bracht hij de vrouwen naar de uitgang, waar een van de grootste dieren, dat reeds prachtig opgetuigd en met een goedgesloten tent op de

rug, klaar stond.

Gehoorzaam knielde het voortreffelijk afgerichte dier neer en de twee vrouwen konden zich gemakkelijk op de kussens in de tent neervlijen.

Hierna nam Achmed zijn plaats in op de kop dicht achter de oren van het dier en gaf het een kort bevel. De olifant stond op en ging de poort uit, waar de wachters zelfs ook maar niet één enkele vraag tot de mahout richtten.

Dienstvaardig hadden zij de zware ijzeren deurvleugels geopend en de olifant met zijn kostbare last stond nu op straat.

Langzaam en zonder het dier aan te zetten, liet Achmed het voort gaan.

Toen de zon ten ondergang neigde, was hij reeds een heel eind van Indrabad verwijderd.

HOOFDSTUK VIII

DE BESTORMING VAN DE TEMPEL

Reeds lang voor het aanbreken van de dag hadden zich duizende pelgrims voor de gesloten poorten van Palitana verzameld en wachtten daar vol verlangen op het ogenblik, waarop zij de stad zouden mogen binnentreden.

Vooraan bevond zich de heilige fakir.

In de nacht waren veel priesters van Dschaina tot hem gekomen en hadden hem met verwijten overstelpt. Hij had hun eerst moeten vertellen, wat hij vermoedde, om dan tezamen te overleggen wat hun te doen stond.

De fakir begon spottend te lachen.

— Gij dwazen, wilt gij oordelen over de profetiën en de daden van Brahma? Gij zijt bevreesd, dat ik u de heerschappij zal ontnemen en u zal benadelen. Gaat heen, of mijn toorn roept de hulp van het volk in, dat u zal doden.

Onmiddellijk daarna hadden de priesters de fakir verlaten. Zij wisten, dat het opgewonden volk hen, ondanks hun priestergewaden, ondanks hun Brahmanengordel, in stukken zou scheuren, als daartoe de fakir bevel gaf.

Deze was nu meester over de duizenden en met hun heerschappij was het gedaan.

Hem moesten de pelgrims gehoorzamen.

Vreselijk konden de gevolgen zijn, als de fakir de een of andere vreemdeling zou vinden, die hij het fanatieke volk als Brahma zou voorstellen.

Onmiddellijk daarna besloten de priesters in een geheime bijeenkomst, dat zij een uur voor de opening der poorten de stad zouden binnensluipen, om alle tempels te doorzoeken.

Toen de priesters van de hoofdtempel naar het eeuwige vuur afdaalden, slaakten zij kreten van vrees en ontzetting en snelden in wilde vlucht terug.

Naast het vuur hadden zij een gedaante ontwaard, die naast de blinde en doofstomme fakir stond.

Het duurde geruime tijd, eer zij van hun schrik waren bekomen en zich opnieuw in het gewelf durfden begeven.

Zij zagen nu, dat de gedaante, die hen bevreesd had gemaakt, een vreemdeling

was, met een lange baard.

De houding van deze man kwam hun zeer vreemd voor, want hij lette er niet op, dat zij naderbij kwamen; hij staarde met een blik vol verrukking op naar de zoldering en keek naar het geheimzinnige beeld, dat het heilige Akasa daar te voorschijn had gebracht.

Ook de priesters stonden als verstomd, want ook zij kenden de oplossing niet van dit geheimzinnige voortbrengsel van oud-brahmaanse kunst.

Zij hoorden zachte, liefelijke tonen, zij zagen aan de zoldering zeldzame rozig-gekleurde lichamen van bajaderen en goden in wiegelende dans voorbijzweven en verdwijnen.

Zij werden geheel meegesleept door dit raadselachtige verschijnsel en vergaten hierdoor, met welk doel ze hierheen waren gekomen en wat zij zochten.

Plotseling begonnen alle klokken van de tempelstad te luiden en lieten hun metalen stemmen horen, ten teken, dat de poorten mochten worden geopend.

De vreemdeling schrikte op bij dit geluid, en alsof hij uit een droom ontwaakte, zo staarde hij als gedachtenloos op de schare priesters, die vol vrees voor hem stond.

Een oude, grijze priester trad moedig naar voren en zei, diep buigend:

— Sahib, wij zoeken u en vragen u: Zijt gij Brahma?

Raffles stond op van het vuur, het Akasa vast in de handen houdend, en naderde de priester zonder te antwoorden.

Als een dof-loeiende, steeds meer aanzwellende orkaan drong het lawaai van het volk, dat de tempelstad thans was binnengekomen, in het gewelf door.

Het naderde meer en meer en de priesters werden door ontzetting aangegrepen bij de gedachte aan dat, wat zou gebeuren, wanneer de fanatieke massa de vreemdeling zou ontdekken.

Een bestorming der tempels. Een verwoesting van alle godenbeelden in het ganse land, zelfs van Brahma, Vishnu en Siwa, de geheime drieëenheid.

De grijze Dschainpriester zag het gevaar het duidelijkst in. De vreemdeling

moest onschadelijk worden gemaakt, voor het volk hem vond.

— Laat ons dit gewelf verlaten, broeders, riep de oude priester en de toegang afsluiten. Niemand mag deze geheime plaats ontdekken. Is dit Brahma, dan zal hij zichzelf weten te helpen en geen menselijke macht zal hem weten tegen te houden. Volg mij.

De priesters waren reeds teruggeweken voor Raffles, die als een slaapwandelaar langzaam nader kwam, en angstig vluchtten zij de trap op naar boven.

De oude priester was de laatste.

Zodra hij de boven gelegen ruimte had bereikt, liet hij een grote marmereen steen, die daarin paste, in de opening leggen en zelfs de scherpste ogen hadden de ingang naar het onderaardse gewelf niet meer kunnen ontdekken.

Intussen drongen de pelgrims in dichte massa's over de brede trappen naar de tempelingang. Steeds opnieuw klonk uit hun midden een langgerekte kreet om Brahma.

— Brahma. Brahma.

Nu zei de opperpriester van de Dschain tempel tot de pelgrims:

— Wat roept gij, en wat zoekt gij?

Uit duizend stemmen klonk het terug:

— Brahma. Brahma.

— Ik begrijp u niet, zei de oude priester. Hij, die gij zoekt, is niet hier.

— Hij is hier wel, leugenaar, brulde de fakir, die aan het hoofd van een aantal pelgrims de trap opstormde.

Woest fladderden zijn lange, witte haren om zijn mager gelaat. Beide armen opheffend, riep hij tot de pelgrims, terwijl het fanatisme uit zijn ogen straalde:

— Vooruit dan. Zoekt Brahma. Hij bevindt zich hier in de tempelstad. Mijn ogen zagen hem, mijn mond ademde de ambergeuren van zijn lichaam in. Vooruit dan. Brahma. Brahma.

Als een onstuimige golf stortte de menigte, de priesters mee voortslepend in de tempel, doch vonden daar slecht een ledige ruimte.

De fakir, die het geheim van de on

deraardse gang kende, zocht met brandende ogen op de bodem naar de ingang.

Tevergeefs. Deze was zo goed verborgen, dat men deze niet kon vinden.

Toch hoorde hij aan de holle klank van de bodem onder zijn voetstappen, dat zich daar een of andere geheime verblijfplaats moest bevinden.

— Brengt ijzeren stangen, riep hij tot de pelgrims, wij zullen de bodem openbreken.

— Dat moogt gij niet doen, riep de oude Dschain-priester, gij zijt een kind des doods, als gij een tempel schendt.

In plaats van te antwoorden, beval de fakir weer:

— Brengt ijzeren stangen.

Enige pelgrims snelden heen om uit het kamp buiten de stad de gewenste stangen te halen.

Steeds woedender drong de opgewonden menigte op de priesters van de hoofdtempel aan.

Dezen hadden zich op de trappen van het psalter, voor het Boedha-beeld, verzameld, nadat zij zich hadden gewapend met bijlen en zwaarden uit het arsenaal van de tempel.

Zij waren vastbesloten liever te sterven, dan hun tempel te laten ontwijden.

De volksmenigte volhardde echter in hun voornemen en wachtte, onder leiding van de fakir, op de terugkomst van de boden, die naar het kamp waren gezonden.

Uit de verte klonk opeens het getrompetter van een olifant.

Daar de tempel op een hoge berg stond, kon men in de straten kijken, en men ontwaarde een prachtig opgetuigde olifant, die, omringd door een ontelbare menigte pelgrims, de tempelberg naderde.

Deze verschijning lokte ook de fakir uit de tempel.

Zou daar een machtige Rajah komen? Dan hadden de priesters gewonnen spel. Hij zou hen weten te beschermen.

Om zekerheid te hebben, snelde hij het dier, dat door de lange tocht vermoed was en zich nog maar langzaam voortbewoog, tegemoet.

Hoe verbaasd was hij echter, toen

hij in de mahout, die de olifant droeg, de jonge hindoe herkende aan wie hij et geheim van het Akasa had geopenbaard. Ook Achmed herkende dadelijk de fakir en riep hem toe:

— Geleid ons naar de tempel en naar het gewelf van het Akasa. Mijn meesteres beveelt het.

De zijden gordijnen van de tent werden geopend en de fakir kon de van juwelen schitterende, rijk geklede Samru zien.

— Ga ons voor, riep zij door haar dichte sluiers, en wierp tegelijkertijd enige gouden munten als beloning naar beneden.

Nieuwsgierig en verbaasd keek het omringende volk naar de prinses en vroeg:

— Wat betekent dat?

Het antwoord bleef niet uit.

De fakir zocht verband tussen de aankomst van de opgetuigde olifant en zijn meesteres en de gezochte Brahma en voor het dier uitlopend en de weg wijzend, sloeg hij met wild gebaar zijn armen omhoog en riep in grote opgewondenheid.

— Maakt plaats, bidt. Anapura, de lievelingsgodin van Brahma, is gekomen om hem door haar schoonheid en dans vreugde te bereiden.

Het volk in zijn grote onwetendheid, in zijn zucht naar het geheimzinnige, sloeg geloof aan deze woorden en volgde de olifant onder geestdriftige uitroepen en gebeden naar de tempelberg.

Slechts met moeite kon de weg voor de olifant worden vrijgehouden. Man aan man, als een golvende zee, drongen de pelgrimscharen voorwaarts.

Toen de olifant voor de ingang van de tempel neerknielde, en Achmed zijn meesteres en haar slavin behulpzaam was bij het uitstijgen van de tent, brak de menigte los in kreten van verrukking.

In het schitterende zonnelicht straalden en fonkelden de juwelen en sieraden van Samru en het was begrijpelijk, dat men haar voor een bovenaards wezen aanzag.

Natana volgde haar meesteres, toen deze de drempel van de tempel over-

schreed.

De priesters bogen zich diep voor haar, want zij herkende aan de pracht der juwelen en de kostbare kledij een spruit uit een vorstelijk geslacht.

De opperpriester van Dschain naderde Samru.

— Wat wenst gij, meesteres, in de tempel van Dschaina? Uw gebeden zullen op gouden schalen voor zijn aangezicht worden gebracht en zijn goddelijke zegen zal met zonnestralen op u neerstromen.

Samru, die haar gelaat, volgens de zeden van het land, diep geslulerd had, antwoordde:

— Priester, ik wens niet te bidden. Ik wens van u te vernemen, waar de vreemdeling is, die in deze stad is verdwenen.

De priester haalde de schouders op en meende verstandig te handelen als hij zich hield, alsof hij van niets wist.

— Ik weet van geen vreemdeling, zei hij, maar de fakir en het volk lieten hem niet verder spreken.

— Hij liegt, riep de menigte uit duizende kelen.

De priester verbleekte en zijn knieën knikten onder hem.

Duizenden vulsten strekten zich dreigend naar hem uit. Het fanatisme der menigte verlangde een slachtoffer.

Samru hief haar rechterarm op en alsof olie op de golven van een woeste zee werd geworpen, verstomden de kreten en bedreigingen.

Zodra de rust hersteld was, herhaalde Samru haar vraag en ten einde raad trad de opperpriester naar voren.

Dit dralen bewees, dat de priesters een geheim wilden verbergen en in hun vrees, de geliefde man daardoor te zullen verliezen en vol bezorgdheid voor wat hem mocht zijn overkomen, hief Samru haar hand opnieuw omhoog en riep:

— Weg met de priesters.

Nauwelijks had zij deze woorden gesproken, of uit duizend kelen klonk een woedend geschreeuw.

Als een reuzengolf wierpen de mensen zich op de ontstelde priesters, hun wapens werden hun ontnomen en

voor zij deze ter verdediging hadden kunnen opheffen en in een korte spanne tijds waren de Dschain-priesters onder de voet gelopen, verslagen en vertrapt.

In dolle verrukking dansten de overwinnaars om de lichamen van hun slachtoffers, daarbij luide jubelkreten slakende, nu hun fanatisme was bevredigd.

Het volgende ogenblik beukten ijzeren stangen op de marmeren plaat achter het Boedha-beeld en in weinig tijd was de ingang naar het onderaards gewelf van het eeuwige vuur vrijgemaakt.

Op een teken van Samru heerste er ineens diepe stilte onder de menigte.

Vreemde, geheimzinnige muziek klonk uit het gewelf omhoog, wondervolle klanken, zoals de priesters ze nog nooit hadden gehoord.

De lieflijke harmonieën, die weerklonken, kalmeerden de opgewonden menigte en beroerden hun ziel, als voorspelden zij het hoogste geluk.

Aarzelend zette Samru haar voet op de bovenste trede, want de onzekerheid over hetgeen zij beneden zou aanschouwen, deed haar sidderen.

De fakir plaatste zich met het zwaard dat hij een der priesters had ontrukkt, voor de ingang; naast hem stonden nu Achmed en Natana.

Zodra Samru de onderste tree der trap had bereikt en een blik wierp in het gewelf, bleef zij verschrikt staan.

Daar, dicht bij haar, naast een klein welriekend vuur, zat hij, voor wie zij haar leven had gewaagd, omdat haar grote, warme, jonge liefde hem toebehoorde.

Daar zat hij, de ogen naar de zoldering gericht en zo in gedachten verdiept, dat hij haar komst niet had opgemerkt.

Heel zacht, als vreesde zij hem te storen, trad zij naderbij.

Nu bemerkte zij, dat de muziek uit een instrument kwam, dat hij boven het vuur hield.

Het was echter niet de muziek, die zijn zinnen bekoorde, maar zag terwijl zij de blik naar de zoldering wendde, de zwevende en dansende figuren, Aarze-

lend schreed zij naar het vuur, tot zij dicht naast hem stond.

Zij legde haar rechterhand op Raffles' schouder en zei met zachte stem:

— Rao.

Verschrikt ontwaakte hij uit zijn gepeins.

Hij legde het Akasa op de vloer en wreef zijn ogen uit, voor hij haar aankweek.

Onmiddellijk zweeg de muziek en verdween de verschijning aan de zoldering.

Vermoeid en dof klonk zijn stem, toen hij bijna stamelend zei:

— Ben jij het, Samru? Of is het weer een nieuw visioen?

— Ik ben het, Rao, ik heb je brief ontvangen en geholpen door Achmed

en ik het paleis van mijn vader ontvlucht en ik heb je bevrijd uit de handen der priesters. Kom, sta op en wees verheugd, dat ik op het goede ogenblik ben gekomen, voor je een ongeluk treft.

— Je bent ten rechter tijd gekomen, zei Raffles halffluid. Daar ligt een hels product van Indische toverkunst, dat degene, die het ziet, volkomen in zijn macht houdt. De hemel zij gedankt. Je bent ten rechter tijd gekomen. Hoe heb je de weg hierheen gevonden?

— Achmed, die jij met de brief naar mij toezond, bracht mij hierheen.

Hij keek haar aan als iemand, die uit een zware slaap ontwaakt en met moeite weer tot de werkelijkheid komt.

Langzaam keerde de herinnering bij hem terug.

Samru legde haar armen om zijn hals.

— Wat dreef je toch naar dit geheim, Rao?

Raffles streelde haar over het haar, zijn ogen werden weer levendig, zacht sloeg hij de sluier opzij en kustte haar.

— Mijn plicht, Samru, zei hij.

Vragend keek zij hem aan, zij begreep deze woorden niet. Een Indische Maharani heeft geen plichten.

— Ik moet je redden, Rao, ging zij voort. Het volk is door een fanatieke

fakir op een dwaalspoor gebracht en houdt je voor de herboren Brahma. Wij moeten zien, dat wij weggkomen, zonder dat de arme dwazen iets merken. Ik zal Natana roepen, je moet je in haar kleren hullen en gesluierd als mijn slavine de tempel verlaten.

Voor de hoofdingang wacht mijn olifant. In diens tent moet je je verbergen.

Raffles wist niets van hetgeen buiten de tempel was voorgevallen.

Het geheim van het Akasa had hem geheel in beslag genomen.

De zeldzame beelden, die het bij het schijnsel van het vuur te voorschijn toverde, hadden als een bovennatuurlijke verschijning op hem gewerkt en zijn geest in onverbreekbare banden getend.

Een zachte tred werd hoorbaar op de trap.

Langzaam daalde de fakir naar beneden.

Voordat hij de onderste trede bereikt had en Raffles hem kon zien, was Samru hem tegemoet gesneld en, een snelle ingeving volgend, riep zij hem toe:

— Keer terug naar het volk en zeg hun, dat allen dadelijk de stad moeten verlaten, tot zij nadere bevelen hebben gekregen.

Gehoorzaam ging de fakir weer naar boven. Hij begreep, dat alleen een vorstin een dergelijk bevel kon geven, want slechts de groten en machtigen van een land waren gewend om te bevelen.

Slechts zij, de meesters, mochten gebieden en de overige miljoenen hadden te gehoorzamen.

Aldus gaven ook hier de duizenden gevolg aan de woorden van de fakir.

Bovendien naderde reeds het uur, waarop de poorten der tempelstad zouden worden gesloten.

Toen de avondklokken begonnen te luiden, was priester noch pelgrim in de heilige stad achtergebleven.

HOOFDSTUK IX

EEN KOSTBAAR OFFER

De overgebleven priesters der tempelstad waren radeloos. De meningen liepen zeer uiteen. Ook bij hen deed zich reeds de invloed der Engelse beschaving gelden.

Zelfs al was het Brahma niet geweest, het fanatisme der menigte geloofde aan bovenaardse dingen, en dit geloof was machtiger dan al het andere.

Toen de laatste priesters naar hun rustplaatsen terugkeerden, klonk plotseling een woest geraas in het kamp der pelgrims.

Verbaasd luisterden de priesters en bestegen de hoogte, die het dal van het kamp scheidde.

Grote vuren verlichtten de straten en pleinen van het kamp, dat uit lichte houten gebouwen en tenten was opgetrokken.

Donkere mensenmassa's vulden de straten en stroomden naar een plein waar, in het heldere licht van het vuur, een aantal ruiters stilhield.

Enige priesters snelden naar het plein om te vernemen wat daar voorviel.

Maar reeds kwamen pelgrims hun tegemoet, die hun toeriepen:

— Komt, priesters. Snelt naar de Dschaintempel. Een bedrieger ontsteelt u daar het heiligdom van Brahma, en een danseres is zijn medeplichtige. Hier zijn zoëven afgevaardigden van de Maharadjah aangekomen. Zij vervolgen de bedrieger en trachten hem in handen te krijgen. Opent de poorten der heilige stad, opdat wij de bedrieger kunnen stenigen.

Zwijgend luisterden de priesters naar deze tijding en snelden naar hun opperhoofd, naar Zoraster.

In hun oren klonk het gebrul der opgewonden pelgrims:

— Stenigt hem.

Het was duidelijk dat de menigte plotseling tot andere gedachten was gekomen en de priesters aarzelden niet

hiervan gebruik te maken.

Toen Zoraster de priesters had aangehoord en het geschreeuw der menigte vernam, zei hij:

— Niemand treedt in het nachtelijk uur de heilige stad binnen. De poorten blijven gesloten.

Gedurende dit alles doorleefden Raffles en Samru angstige uren.

Raffles wist niet, hoe hij onopgemerkt uit de tempelstad zou kunnen komen.

Toen bood de trouwe Achmed zich aan om de weg te zoeken; hij sloop aan de noordkant over de hoge muur het pelgrimskamp binnen. Dadelijk viel hem het ongewone nachtelijk lawaai in de straten op en nieuwsgierigheid dreef hem naar het plein, waar de menigte rondom de boden van de Maharadjah stond.

Hij werd door ontzetting aangegrepen, toen hij de ruiters herkende, en dodelijk verschrikt hoorde hij, hoe het volk woedend de dood van zijn geliefde Sahib eiste.

Weinig hoop bleef er nog over om de tempelstad te kunnen ontvluchten.

Als het gebrul van uitgehongerde tijgers klonk het uit de menigte:

— Stenigt hem.

Een half uur later was Achmed bij Raffles terug.

Hij was zo uitgeput, dat hij bijna niet kon spreken.

Met moeite hijgde hij:

— Ze willen ons doden. Bodem van de Maharadjah zijn aangekomen. Gij moet voor de zon opgaan met Samru weg zijn.

— Zij slaapt, Achmed.

— Wek haar dan, heer. Gij moet weg. De woede der pelgrims kent geen grenzen. Vlucht, of gij zult nooit weer de zonnestralen weerkaatst zien in de ogen van Samru.

Raffles ging de tempel binnen, waar, aan de voeten van het Boedhabeeld,

Samru op een zijden kleed lag te slapen.

Zacht riep hij haar bij haar naam en dadelijk richtte zij zich op. In enkele ogenblikken had zij alles begrepen.

Met trotse blik zei zij:

— Wij zullen ons niet door het noodlot laten dwingen. Voorwaarts. Vraag Achmed, waarheen wij moeten gaan.

De trouwe Mahout zei tot zijn meesteres:

— Gebiedster, wij moeten naar de bergen. Door de stad kunnen wij niet, daar wacht ons de dood. Volg mij. Over een uur is de dag aangebroken en dan stroomt de menigte naar binnen en dan mogen we niet meer in de stad zijn.

Na een korte aarzeling zei Samru:

— Laat ons direct vluchten.

Zij snelden langs de tempeltrap naar beneden. Natana volgde achteraan en in haar handen hield zij een zwaard, waarmee zij bereid was haar meesteres tot de laatste druppel bloed te verdedigen. Raffles droeg in een zijden doek gewikkeld het kostbare Akasa, voor het bezit waarvan zij al de vreselijke gevaren hadden getrotseerd.

Zij begaven zich naar de achterzijde van de tempel, aan de muren waarvan een zullengalerijtje grensde, dat de uitgangspoort verborg.

Behoedzaam keek Achmed door de poort. Niets was te zien aan deze kant van de stad.

De vluchtelingen volgden een smal, bijna onbegaanbaar pad. Achmed liep met Natana vooruit. Op hen volgden Raffles en Samru. Zij vlijde zich teder tegen hem aan. Zwijgend snelden zij voorwaarts. Slechts eenmaal keerde Achmed zich om en riep:

— Meesteres, de weg is lang, zal ik u dragen?

— De hand, die mij geleidt, doet mij alle vermoeidheid vergeten.

Raffles kuste de handen, die zij hem nu voor immer had toevertrouwd.

Steeds voorwaarts snelden zij, totdat de opgaande zon de nachtelijke schaduwen verdreef. De zon, waarvan de eerste stralen de bloeddorstige menigte de tempelstad deed binnenstormen om wraak te nemen.

De vluchtelingen bevonden zich echter reeds op veilige afstand.

Het gebergte werd steeds steiler en kaler. Hier en daar kwamen de vluchtelingen door kleine palmbossen, die enige schaduw op hen wierpen. Weldra zag Raffles, dat Samru vermoeid werd en rust moest nemen.

Achmed keek, op een rotsblok staande, met scherpe blik in het dal; maar ontwaarde buiten de muren van de tempelstad geen enkele vervolger.

— Het is goed, mompelde hij, zij zoeken ons in de tempels. Wij kunnen een ogenblik rust nemen.

Zij legden zich neer achter een met mos begroeid rotsblok.

Maar dat duurde niet lang. Spoedig stonden zij weer op om hun weg voort te zetten.

De bergen werden steiler en de weg moeilijker. Onverdraaglijk was de hitte, die de rotsachtige bodem uitstraalde, en een brandende dorst begon hen te kwellen.

Nergens was een bron te ontdekken om zich te laven.

De zon voleindigde haar weg aan de hemel en wederom daalde de nacht.

— Ik kan niet verder, zuchtte Samru, laat mij liggen en bekommert u niet meer om mij.

Half bewusteloos zonk zij op de grond neer.

Raffles boog zich over het bleke gezichtje met de gesloten ogen.

— Wij zullen rusten, heer, zei Achmed, het is voor vandaag genoeg.

Achmed had intussen verkoelende bladeren gezocht en legde dezen zijn meesteres op het voorhoofd.

Opeens vond hij ook onder een rots een langzaam vloeiende bron. Dit nu bracht weer moed en hoop in de harten der vluchtelingen.

Wederom rustten zij in de schaduw van een rots en sluimerden de vermoeide reizigers in.

Bij het aanbreken van de ochtend vervolgden zij hun weg.

Samru zag er bleek uit, maar gelukkig glimlachend liep zij verder.

Tegen de middag bereikten zij eindelijk de vlakte, die zich tot Bombay uit-

strekt en door enige riviertjes wordt doorsneden.

Op de vlakte ontdekten zij bij een smalle beek een paar lage hutten.

Vol hoop snelden zij daarheen. Achmed riep luid om de bewoners op hen opmerkzaam te maken.

Maar geen menselijke stem gaf antwoord.

Het dorp lag in diepe rust. Een onverklaarbare angst beving de vluchtelingen, toen zij de armoedige hutten bereikten.

Rondom slechts puinhopen en woestini. Er heerste een doodse stilte.

Raffles was spoedig besloten een der hutten binnen te treden. Hij struikelde over een been, dat op de grond lag. Hij bukte zich en raapte het op.

Samru en Achmed waren naderbij gekomen en keken naar het gevondene.

— Wat is dat? vroeg Samru.

Achmed antwoordde:

— Heer, werp het op de grond, het is het been van een mens.

— Het huis schijnt leeg en uitgestorven.

— Ja, heer, bevestigde Achmed, leeg en uitgestorven. En niet alleen dit huis, maar het gehele dorp. Hier is alles dood, de pest heeft hier geheerst.

Samru sidderde en hield Raffles'arm krampachtig vast. Zwijgend keerden zij zich om en gingen verder.

Hier en daar, tussen het onkruid verborgen, lag een geraamte, dat door de zon verbleekt was.

Samru trad verschrikt achteruit, en rilde van afschuw.

Maar steeds gingen zij verder en haalden verlicht adem, toen zij het akeelige dorp achter de rug hadden en niets meer zagen van deze ontzettende gesel van India.

Slechts enkele uren daarna begon de prinses te rillen en te beven van de koorts.

Machteloos zonk zij neer.

Raffles boog zich over haar heen, maar de trouwe Achmed trok hem terug. Ontsteld keek hij naar haar, die daar op de grond lag en fluisterde:

— Sahib vlucht, het is de pest.

Raffles voelde zijn bloed in zijn

aderen verstijven; hij kon het niet geloven.

Maar hij zag hoe de slanke, tere handen der geliefde vrouw zich kromden van pijn; haar gelaat was doodsbleek. Nog eenmaal sloeg zij de ogen op, een laatste gelukzalige glimlach en reeds had de koude, wrede dood een der schoonste bloemen afgebroken.

Raffles wist niet, wat er met hem gebeurde.

De trouwe Achmed had hem bij de hand genomen en geleidde hem met Natana naar de naastbijzijnde Engelse kolonie.

Het is zes weken later en op het terras van een hotel te Constantinopel bevinden zich twee heren en kijken met dromerige blik over de met zonlicht overgoten Gouden Hoorn.

Het is een vreemdzaam, maar levendig beeld, dat zich voor hun ogen ontrolt, maar zij zien het niet, verdiept als zij zijn in hetgeen zich voor hun geestesogen afspeelt.

Deze twee heren, van wie er een nog de sporen van doorgestane ziekte en vermoeienissen op het gelaat draagt, zijn Engelse edellieden. De een is lord Richard Turkington, die op verzoek van lord William Aberdeen, die hem uit Bombay geschreven had, naar Constantinopel was gegaan, om hem daar te ontmoeten, daar hij hem zeer veel te vertellen had over zijn onderzoekstocht in Indrabad, welke tocht hem bijna het leven had gekost.

De tweede heer is lord William Aberdeen, anders gezegd John Raffles, die de jonge lord Turkington pas het verhaal van zijn avonturen en wederwaardigheden heeft gedaan.

Lord Turkington was zeer ontroerd bij het vernemen van de gevaren, die lord Aberdeen om zijnentwille heeft getrotseerd, maar nu hij alles gehoord heeft, vertoeven zijn gedachten toch meer bij het Akasa, dat voorwerp, dat reeds zoveel rampspoeden op zijn geweten heeft.

— Als ik u dus goed begrijp, hebt gij het Akasa in uw bezit? vroeg lord Turkington op zachte toon.

— Ja, mylord, klinkt het even zacht terug. Ik heb het in mijn bezit. Het ligt in een mijner koffers; het is natuurlijk uw eigendom, maar als gij een raad van mij wilt aannemen, vernietig het dan of ont doe u ervan op andere wijze. Er rust een noodlot op. Hij, die het in zijn bezit heeft, moet een offer brengen. Soms is dat offer zijn leven, soms zijn ziel. Uw voorvaderen hebben ziel én lichaam er door verloren. Ik heb het offer moeten brengen, zoals gij weet, dat een meisje, schoon en onschuldig, midden in de woestijn haar jeugdig leven verloor.

Ook u zal de heilige nap van Boedha noodlottig worden. Maar nochtans, zoals ik heb gezegd, is het uw eigendom en ik heb het medegebracht, opdat gij er mede kunt doen wat gij verkiest. Wilt gij dat ik het haal?

Lord Turkington keek Raffles niet aan, maar boog zwiingend het hoofd.

Raffles stond zuchtend op. Hoe gaarne had hij gezien, dat de jongeman hem vrijheid had gegeven het noodlottige voorwerp te vernietigen. Maar het scheen, dat het Akasa zijn noodlottige invloed reeds op lord Turkington uitoefende en hij begreep, dat hij diens wens, waarvoor hij het dierbaarste wat hij bezat, had moeten offeren, moest inwilligen.

Na enkele minuten keerde hij terug met een zijden zakje, waarin hij het Akasa had opgeborgen. Zonder het er uit te halen, gaf hij het lord Turkington, die het, nieuwsgierig als een kind, uit het foudraal nam.

Zwiingend hield hij het onogelijk uitzierende voorwerp, dat niettemin een zo grote en noodlottige macht bezat, in

de hand. Geruime tijd keek hij er naar, zonder enige beweging hoegenaamd te maken en al die tijd keek Raffles de jongeman met spanning aan.

Eensklaps stond deze op. Met een energieke beweging hief hij het hoofd op, trad naar de balustrade en keek naar beneden in het woelige water van de Bosporus. Nog even richtte hij de blik op het voorwerp, dat hij in de hand hield, toen was het alsof hij de tanden op elkaar klemde en het volgende ogenblik slingerde hij het Akasa naar beneden.

Het donkere voorwerp kwam op de kade terecht, waar het tegen het hardsteen te pletter sloeg en in duizend stukken brak. De stukken vielen in het water en deden een Turkse visser, die juist in zijn bootje voorbijvoer, even naar het balkon van het hotel opzien.

Hij zag slechts twee bleke gezichten over de balustrade in het water kijken.

— Ik weet niet wat het geweest is, dat in het water viel, mompelde de man voor zich heen, en ik spring het niet na. Kwijt zijn ze het, dat is zeker.

Hij kon niet vermoeden, dat het juist de bedoeling der twee heren geweest was om dat voorwerp, wat het dan ook geweest mocht zijn, kwijt te zijn en voorgoed.

Zij ademden verlicht op, het was of een zware steen van hun hart was gewenteld en alsof de zon helderder scheen.

Zwiingend stonden zij naast elkaar en staarden met kalme blik over het woelige water van de Bosporus. De vrede was in beider hart weergekeerd.

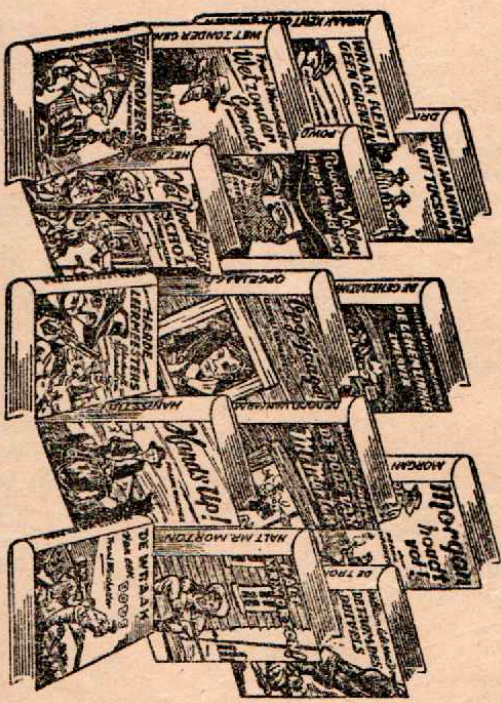
DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

Een vreemde diefstal

15 Nieuwe titels WILD-WEST serie

voor de helft van de prijs !!

15 BOEKEN IN LINNEN BANDEN MET FRAAI GEKLEURDE OMSLAGEN

betaalbaar f 5,- of meer met per maand

1. Treinrovers, door Frank Warner
2. Het Noodlotige Schot door Arthur Masten
3. Harde Leermeesters door Gladwell Richardson
4. Hands Up door Frank Warner
5. De wrak van een Dode } beide door
6. Wet zonder Grenade } Frank Winchester
7. Powder Valley in opschudding door Peter Field
8. Eengejaagd door Gladwell Richardson
9. De dood van Mr. Morton } beide door
10. Halt, Mr. Morton } William Colt MacDonald
11. Wrak kent geen grenzen door Frank Warner
12. Drie Mannen uit Tucson door Arthur Masten
13. De geheimzinnige zwerfver door William Colt MacDonald
14. Morgan houdt vol door Frank Warner
15. De Trom des Dulveels door William Colt MacDonald

Alle boeken zijn in geheel linnen banden gebonden, groot formaat en voorzien van fraai gekleurde omslagen; formaat ruim 3000 pagina's. Deze boeken kosten f 88,50. Nu slechts f 44,25, desgewenst betaalbaar met f 5,- of meer per maand, zonder enige verhoging. Zend nog heden nevensstaande bon in.

BON Ondergetekende verzoekt te zenden de 15 Wild-West boeken Serie 13 voor de helft van de oorspronkelijke prijs.

Met bedrag van f 44,25 / de 1e termijn van f 5,- te beden overgemaakt / wordt incl. 40 cent voor reambourkosten bij ontvangst van de boeken betaald *

* Doorhalen wat niet wordt verlangd.

NAAM, _____ L. L.

ADRES, _____

LEIDSEGRACHT 108 - A'DAM-C.
 Postr rekening 60092 - Gem. Giro N 2266
 Telefoon 67007